

บทนำ

เด็กหญิงตัวเล็กอายุไม่เกินสี่ขวบถักผมเปียสองข้าง มีโบสีชมพูเล็กๆ ติดอยู่ที่ผม ในเมื่ออุ้มตุ๊กตาสีน้ำตาล สวมชุดสีชมพูเข้ากับโบ กำลังสอดส่ายสายตามองไปโดยรอบด้วยความตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศภายในไร่ที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก แม่หนูน้อยได้แต่เบิกตากว้าง ริมฝีปากสีแดงเล็กน่ารักที่กำลังอ้าน้อยๆ รับกับจมูกที่รีน ดวงตาพอประกายน่าเอ็นดูราวกับตุ๊กตาเด็กผู้หญิงที่ไม่ปาน

สรัญยืนมองเด็กคนนั้นตั้งแต่เธอเดินเข้ามาในคลองสายตาของเขา นานหลายนาทีทีเดียว จนกระทั่งบัดนี้เขายังจับจ้องอยู่ที่ร่างเล็กไม่วางตา อยากรู้ว่าเด็กคนนั้นเป็นใคร แล้วมาเดินอยู่ในไร่ของเขาได้อย่างไร ถ้ารู้จัก พ่อแม่เด็กก็จะต่อว่าให้เข็ด มีอย่างที่เขาปล่อยให้ลูกมาเดินตามลำพังอย่างนี้

ใช่ไม่ได้!

ถ้าเกิดไร่ของเขามีรีสอร์ทเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาพักก็ว่าไปอย่าง แต่ไม่ใช่ และบริเวณนี้เป็นเขตบ้านของเขาอีกต่างหาก ถ้าไม่ใช่เพื่อนหรือ

ญาติสนิทก็ไม่มีใครเคยได้รับสิทธิ์ให้ย่างกรายเข้ามาภายในนี้ แต่เด็กคนนั้นกลับสามารถเดินเข้ามาเที่ยวได้อย่างสบายใจ รวากับว่าแถวนี้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเสียอย่างนั้น

พ่อเลี้ยงหนุ่มวัยสามสิบห้ายกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม ทอดสายตามองเด็กคนนั้นต่อไป ปล่อยให้ให้อารมณ์มันเป็นไปตามความรู้สึก อากาศตอนเช้าเย็นสบายเหมาะแก่การนั่งมองท้องฟ้า สายหมอก สายลม ชมดอกไม้อย่างนี้แหละ

เด็กคนนั้นคงไม่ทันสังเกตเห็นเขากระมัง เธอยังเดินไปเรื่อย ๆ กระทั่งมาหยุดอยู่ที่บริเวณหน้าบ้าน ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเนินหญ้าสูงกว่าถนนเล็กน้อย ริมฝีปากเล็กๆ พึมพำรวากับกำลังพูดอะไรสักอย่างกับตัวเอง ลึกครู่ก็หันกลับไปมองเหมือนกับว่าจะมีคนตามมา ร่างเล็กๆ ยังลืบลืมหันซ้ายแลขวาอยู่ก่อนจะหยุดยืนอยู่ตรงนั้น กอดตักตาแนบอกเอาไว้แน่น

สรัชยังนั่งเงียบ เขาอยากรู้ว่าเด็กคนนั้นมาทำอะไร ชายหนุ่มพึงพนักเก้าอี้ก่อนจะไขว่ห้างแล้วทอดอกมองรวากับกำลังชมการแสดงอะไรสักอย่าง

ดวงหน้าเล็กใส พวงแก้มเนียนละเอียดยทำให้เขานึกถึงซาเลเปา...มีจุดแดงๆ ที่ข้างแก้มยิ่งเหมือนเข้าไปใหญ่ คนที่นั่งพิจารณาอยู่อมยิ้มโดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว มองไปมองมาก็เพลินดีเหมือนกัน บ้านเขายังไม่มีใครแต่งงานสักคน จึงไม่มีเด็กเล็กๆ อย่างนี้ เวลามองแล้วชื่นใจและมีความสุขอย่างนี้ไปเล่า พ่อกับแม่เขาถึงอยากให้เขาแต่งงานเร็วๆ

ชายหนุ่มตัดสินใจลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ระเบียงเพื่อมองหาพ่อแม่ของเด็กคนนี้ที่อาจจะกำลังตามมา แต่มองไปจนสุดทางที่เด็กคนนั้นเดินมาก็ไม่เห็นวี่แววว่าจะมีใครตามมาสักคน

สรัชเดินออกมาจากบ้าน ตรงไปยังเด็กหญิงที่กำลังยืนอยู่แล้วทรุดตัวนั่งลง จ้องมองดวงตาใสแจ๋ตรงหน้าแล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนที่สุดในชีวิต

“หนูชื่ออะไร มาหาใครคะ”

คนหูตึงรู้สึกแปลกๆ เพราะแม่จะพยายามบั่นเสียงให้นุ่ม จิกยิ้มกว้าง
 อย่างเป็นมิตรแล้วก็ยังรู้สึกตัวเองดูอยู่ดี แต่ว่าแม่หนูตรงหน้ากลับไม่มี
 ท่าทางหวาดกลัวคนแปลกหน้าอย่างเขาเลยแม้แต่นิดเดียว

“หนูชื่อวินดี้ มาหาพ่อคะ” ปวันวาทตอบจะฉาน

คนฟังระบวยิ้มหน่อยๆ แล้วถามต่อ “พ่อหนูเป็นใคร”

เด็กหญิงขยับตัวก่อนจะเผลอปากเหมือนกำลังครุ่นคิดคำตอบ เรียว
 คิ้วบางๆ ขมวดน้อยๆ อย่างใช้ความคิด ครู่หนึ่งเธอจึงพูดชื่อผู้ชายคนนั้น
 ออกมา

“พ่อหนูชื่อสร้อยคะ”

สร้อยถึงกับตัวแข็ง เขาอยากจะทำอะไรออกไปเดี๋ยวนั้นว่าไม่จริง แต่
 ไม่อาจทำได้ แม้แต่เสียงของเขาก็เหมือนจะหายไปจากลำคอด้วย ชายหนุ่ม
 มั่นใจว่าเขาฟังไม่ผิด...แต่อาจจะฟังผิดก็ได้ ยังไม่ทันที่เขาจะถามต่อเพื่อ
 ความมั่นใจ แม่หนูน้อยก็พูดขึ้นด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม

“พ่อชื่อ สร้อย เผ่าพันธุ์พยัคฆ์ เป็นเจ้าของไร่นี้นะ คุณลุงรู้จักพ่อหนู
 หรือเปล่าคะ หนูมาตามหาพ่อ”

สร้อยส่ายหน้าเบาๆ อย่างไม่เชื่อหูตัวเอง ไม่จริง! เขามั่นใจว่าไม่เคย
 ไปทำใครที่ไหนทอง ต้องมีใครเล่นตลกกับเขาแน่ๆ จึงถามย้ำอีกครั้ง

“พ่อหนูชื่ออะไรนะคะ...บอกลุงใหม่สิคะ ขอช้าๆ ชัดๆ”

“พ่อชื่อลม ชื่อจริง สร้อย เผ่าพันธุ์พยัคฆ์ ค่ะ”

แม่หนูน้อยตอบเสียงดังฟังชัดทำเอาสร้อยแทบลมจับ ชายหนุ่มถึงกับ
 หลับตาลงแล้วสูดหายใจเข้า นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน อยู่ดีๆ เขาก็มีลูกโต
 ขนาดนี้ ว่าแต่...

“แม่ของหนูเป็นใคร...แม่หนูอยู่ไหน ลุงอยากเจอเดี๋ยวนี้!”

๑

ผมไม่เคยทำใครท้อ

สรัชเงยหน้าขึ้นเมื่อเห็นหญิงสาวร่างระหงเดินเข้ามาในด้านหลัง เด็กหญิง ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนขณะที่แม่หนูน้อยหันหลังแล้ววิ่งไปกอดขาของผู้หญิงคนนั้น เขาพิจารณาจากรูปร่างแล้วคิดว่าอาจจะไม่ใช่แม่ เพราะยังหุ่นดีและหน้าตายังดูเด็กมาก ดวงหน้าเรียวได้รูป ดวงตาคมกล้ำนาค้นหาริมฝีปากหยักลึกสีชมพูระเรื่อที่กำลังยกยิ้มบางเป็นกระຈပ်

“คุณแม่...”

สรัชชะงัก ก่อนจะหรีตามองผู้หญิงคนนั้น ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น รอท่าว่าคนที่ถูกเรียกว่า ‘คุณแม่’ จะพูดอะไร ทว่าหล่อนกลับก้มลงพืดแก้มยู่ยของลูกตัวเองเสียนี้ จนเขาต้องกระแอม พอกระแอมแล้วเจ้าหล่อนก็ยังทำนิ่ง คอยหงุ้งหิงกับลูกราวกับว่าเขาไม่ได้ยู่ตรงนี้

“นี่คุณ...”

หลังจากกระแอมสองสามครั้งแล้วหล่อนไม่สนใจเขาจึงท้วงขึ้น ชายหนุ่มล้วงมือข้างหนึ่งเข้าไปในกระเป๋าทรงเกยยืนสีซีด ส่วนอีกข้างยกขึ้นมาทำท่าทักผู้หญิงคนนั้น

“คุณนั่นแหละ ตรงนี้ก็มีคุณคนเดียว จะหันไปหาใครอีก”

“คะ...?”

หญิงสาวลุกขึ้นยืน ก่อนจะฉีกยิ้ม แต่สรัชไม่มีอารมณ์จะมาชมรอยยิ้มของเจ้าหล่อนหรอก สิ่งที่เขาอยากรู้มากที่สุดตอนนี้คือ หล่อนสอนให้ลูกตัวเองเรียกคนที่ไม่รู้จักอย่างเขาว่าพ่อได้อย่างไร อ้อ บางทีอาจจะเป็นพวกมิชชันนารี แต่การแต่งตัวดูเหมือนไม่ใช่ ชายหนุ่มมองอีกครั้งอย่างพินิจ แล้วคิดขึ้นได้ว่าการแต่งตัวไม่ใช่สิ่งที่จะใช้ตัดสินได้ว่าใครดีหรือไม่ดี

หน้าตาสวย รูปร่างดี แต่งตัวดีแบบนี้แต่อาจจะเป็นโจรก็ได้ พอลคิดได้ดังนั้นเขาก็ตีหน้าเคร่ง ก่อนจะพูดด้วยเสียงเข้ม

“ผมไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไร แต่...” เขาหันไปสบตาแม่หนูน้อยที่กอดตุ๊กตาเงยหน้ามองเขาด้วยดวงตาใสแจ้วแล้วชะงักคำพูด จากที่ท่าทำเหมือนจะดุก็เปลี่ยนเป็นกระแอมอีกรอบ เพราะไม่กล้าดูต่อหน้าเด็ก ชายหนุ่มเปลี่ยนมาใช้น้ำเสียงปกติ แต่เบาจนเหมือนเสียงกระซิบว่า “ตามผมมานี้”

พิมพ์พิชญางูมือลูกสาวเดินตามเข้าไปในรั้วบ้าน สรัชเดินนำไปจนถึงบริเวณระเบียงก่อนจะบอกให้วันวาตนั่งรออยู่ที่โต๊ะ ส่วนผู้เป็นแม่ให้เดินตามเขาไปอีกฝั่งของระเบียง เมื่อทั้งคู่มายืนอยู่ห่างจากเด็กหญิงแล้ว ชายหนุ่มจึงเข้าประเด็นทันที

“ผมไม่รู้จักคุณ และมั่นใจว่าเราไม่เคยรู้จักกัน”

“คะ ฉันคิดว่าไม่รู้จักคุณเหมือนกัน”

หญิงสาวพูดเสียงเรียบพร้อมกับรอยยิ้มชื่อ แต่สรัชพอจะมองออกว่าดวงตาปริบพราวของเจ้าหล่อนไม่ได้ชื่อตามรอยยิ้ม

“คุณไม่รู้จักผม แล้วคุณบอกลูกคุณได้ยังไงว่าพ่อเขาชื่อสรัช”

“มันเป็นเรื่องจริงนี่คะ วินดีเป็นลูกของพ่อเลี้ยงสรัช”

“ไม่จริง!” สรัชปฏิเสธเสียงหนัก ก่อนจะลูบหน้าตัวเองเพื่อระงับอารมณ์โกรธ “คุณบอกว่าคุณไม่รู้จักผม แต่คุณทักกับผมจนมีลูกโตขนาดนี้นะหรือ มันไม่ตกลงไปหน่อยหรือไง”

“อ้อ คุณชื่อสรัชหรือคะ...ดูแก่กว่าเมื่อก่อนตั้งเยอะจนฉันจำไม่ได้”
 หล่อนว่าหน้าตายเหมือนกำลังพูดเรื่องลมฟ้าอากาศอย่างนั้นแหละ

“ไม่ต้องมาเล่นลิ้น ที่คุณบอกว่าลูกคุณมีพ่อชื่อสรัช สรัชไหนเอามาให้
 แน่ ผมไม่เคยทำใครท้อง” ชายหนุ่มยืนยันเสียงหนักแน่น แม้แต่หน้าผู้หญิง
 คนนี้เขาก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

พิมพ์พิชญาทำท่าคิด...ความจริงหล่อนจำเขาได้ตั้งแต่แรก เพียงแต่
 อยากทวนประสาทเท่านั้นเอง หญิงสาวลอบสังเกตคนตรงหน้า เขากำลัง
 ประสาทเสียอย่างถึงที่สุด ในแววตาของเขามันเต็มไปด้วยความวุ่น แต่
 หล่อนกลับรู้สึกสนุกอย่างไรไม่รู้ ยิ่งเห็นเขาร้อนรนยิ่งอยากแกล้ง

“สรัช เผ่าพันธุ์พยัคฆ์ ไงคะ...คุณจำชื่อตัวเองไม่ได้หรือ ฉันลองเช็ก
 มาแล้ว มีแค่คนเดียวในโลกนี้ที่ชื่อนี้ นามสกุลนี้ ไม่มีที่ไหนอีกแล้วละคะ”

สรัชแทบเต้นเมื่อหญิงสาวพูดแบบนั้น ชายหนุ่มยกมือขึ้นทำสะอ
 เตรียมมีเรื่องเต็มที่ ยิ่งเห็นว่าหล่อนออกจะขำที่เขาโกรธ เขากยิ่งโกรธหนัก
 เข้าไปใหญ่

“คุณเป็นมิชจาสีพีโซ่มัย” ชายหนุ่มกดเสียงต่ำ “ผมไม่เชื่อหรอกนะ
 ว่าคุณจะท้องกับผม มันไม่มีทางเป็นไปได้ แล้วอย่าบอกนะว่าผมเมา คุณ
 เมา แล้วเรามีอะไรกันจนคุณท้อง มันนิยายเกินไป ผมไม่เชื่อ!”

“ถูกทุกอย่างเลยคะ เรื่องของเรามันเป็นสูตรสำเร็จของนิยายยุคนี้เลย
 คุณเมา ฉันเมา เรามีอะไรกัน ฉันท้อง...” พิมพ์พิชญาว่าหน้าหนึ่งไม่มีแว
 ล้อเล่นแต่อย่างใด ก็หล่อนพูดเรื่องจริง เรื่องของหล่อนกับเขามันเป็นแบบนั้น
 จริงๆ

“ไหนหลักฐาน คุณจะมาพูดลอยๆ แบบนี้ไม่ได้”

“นั่นไงคะหลักฐาน”

พิมพ์พิชญารู้ไปยังเด็กหญิงปวันวาทที่กำลังเดินดูดอกไม้อยู่อีกด้าน
 สรัชหันไปมองตาม ก่อนจะหันกลับมาจ้องหล่อนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ
 แต่หญิงสาวไม่รู้สึกลัว เขาก็เก่งแต่ขู่เท่านั้นแหละ ไม่มีทางทำอะไรหล่อน

ได้หรอก จะแก้งให้เดินไม่หยุดเลยคอยดู มีอย่างไหนจำหน่ายลองไม่ได้!

“ฟังนะ ผมไม่เคยรู้จักคุณมาก่อน แล้วผมจะไปทำคุณทองได้ยังไง
อ้อ แม่แต่หน้าผม คุณยังจำไม่ได้เลย เอาอย่างนั้นะ คุณกลับไปเถอะ ผม
รับรองว่าจะไม่บอกเรื่องนี้กับตำรวจ และจะให้เงินค่ารถคุณกับลูกด้วย”

“ฉันไม่ได้ต้องการเงินค่ะ ต้องการความรับผิดชอบจากพ่อแบบคุณ
เท่านั้น”

สร้อยยังไม่ทันจะพูดอะไรต่อก็เลื้อยไปเห็นว่าเด็กหญิงหายไป จึงถอน
หายใจก่อนจะบอกว่า

“ลูกคุณคงเดินไปไหนอีกแล้ว ไปตามมาเถอะ ผมว่าเราอาจจะต้อง
ไปที่โรงพัก”

พิมพ์พิชญาเดินนำออกไป พอเดินไปถึงหน้าบ้าน สร้อยก็เห็นรถของ
พ่อกับแม่จอดอยู่ ชายหนุ่มเบิกตาโตเตรียมจะออกตัววิ่งไปหาแม่ตัวเอง
เพราะกลัวว่าแม่จะถามหนูน้อยว่ามาหาใคร แล้วถ้าเด็กหญิงตอบเหมือน
ที่ตอบเขามีหวังไรแตกแน่

สร้อยวิ่งแซงพิมพ์พิชญาไป พอถึงตัวบ้านวาทก็เห็นแม่เขากำลังยิ้ม
โดยมีพ่อยืนอยู่ด้านหลัง แต่ขณะยื่นมือไปหมายจะคว้าตัวเด็กหญิง

“วินดีมาตามหาพ่อคะ”

อย่างนะ...อย่าพูด

“พ่อวินดีชื่อ สร้อย เผ่าพันธุ์พยัคฆ์ เป็นเจ้าของไร่ที่นี่ คุณตากับ
คุณยายรู้จักมั๊ยคะ”

จบ...จบกันชีวิต!

ภาจรีอ้าปากค้างก่อนจะยกมือขึ้นมาทาบที่อก ดวงตาของผู้เป็นแม่
เบิกกว้างจนแทบถลนออกมา ขณะที่สร้อยยกมือขึ้นปิดหน้าราวกับว่าได้ทำ
เรื่องผิดพลาดที่สุดในชีวิตไปแล้ว ยังไม่ทันที่เขาจะได้อธิบายอะไร ภาจรีก็
เป็นลมทำท่าจะหงายหลัง ทุกคนในบริเวณนั้นหวัดร้อง ชายหนุ่มพุ่งตัวไป

รับแม่ตัวเอง พิมพ์พิษญาภิเช่นกัน ทว่าโชคดีที่ภัวได้รับภรรยาเอาไว้ได้ก่อน
จะล้มตึง ไม่อย่างนั้นคงล้มลงไปฟาดพื้นเป็นแน่

หลังจากพามาจรีเข้าบ้านแล้ว ทุกคนก็มารวมกันที่โถงภายในบ้าน
ของสรัช ภาจรีนั่งดมยาดมอยู่บนโซฟาตัวยาว ช่างๆ คือภัวที่กำลังพัดให้
ผู้เป็นภรรยา สรัชยื่นหน้าเครื่องอยู่อีกด้านของห้อง พิมพ์พิษญานั่งที่โซฟา
เดี่ยวด้านข้าง ส่วนปวันวาท น้ำผึ้งซึ่งเป็นแม่บ้านของสรัชพาออกไปเล่น
ข้างนอก เพราะผู้ใหญ่มีเรื่องจะพูดคุยกัน

“ลม แก่ไปทำลูกสาวใครท้องซะ!” พอหายตกใจภาจรีก็ตะโกนเสียง
ลั่นจนสรัชกับภัวต๊ะตึง ก่อนที่คนนั่งข้างๆ จะขยับออกเล็กน้อย เปิดทางให้
ผู้เป็นภรรยาลุกขึ้นยืน

สรัชเหลือบตามองอย่างหวาดๆ สองพ่อลูกหันมาสบตากันเป็นเชิง
รู้กันว่าจั่วโรงเล็กของแม่เริ่มเปิดทำการแสดงแล้ว แต่ยังไม่ทันที่ชายหนุ่ม
จะได้อำปากพูด ภาจรีก็สาวเท้ายาวๆ เข้าไปประชิดตัวก่อนจะดึงหูของผู้เป็น
ลูกชายจนเจ้าตัวร้องลั่น

ชายหนุ่มพยายามส่งสายตาให้ผู้เป็นพ่อช่วย ทว่าอีกฝ่ายกลับหันหลัง
ให้ พร้อมกับหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมากางบังหน้า โดยที่ไม่ได้สังเกตเลยว่า
หนังสือพิมพ์มันกลับด้าน!

“ผมไม่รู้เรื่องนะครับแม่ โอ๊ย ผมไม่ได้ทำ ปล่อยๆ” ยิ่งสรัชดิ้นทุก็ยิ่ง
ถูกดึงจนแดงไปหมด นอกจากหูกจะแดงแล้วหน้าของพ่อเลี้ยงหนุ่มก็แดงไป
ด้วย คนถูกดึงหูจ้องมองพิมพ์พิษญาอย่างแค้นเคือง ยิ่งเห็นเจ้าหล่อนหัวเราะ
คิกคักเขายิ่งแค้น

ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ...สบโอกาสเมื่อไรได้เจอดีแน่!

“ไม่ได้ทำแล้วแกจะมีลูกได้ยังไงหา!” ภาจรีหอบแฮก

สรัชฉวยโอกาสนั้นรีบติดตัวตัวเองออกจากรัศมีของนางเอกจั่วโรงเล็ก
ไปยืนอยู่ที่ประตูทางออก มือหนึ่งกุมหูตัวเองเอาไว้ อีกมือหนึ่งจับกรอบ

ประตู่ ส่วนตาก็จ้องมองคนที่นั่งทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเหมือนอยากจะฉีกเนื้อ
หล่อ่นออกเป็นชิ้นๆ

“ไหนหนูลูกช่วยบอกอีกทีซิว่าพ่อของเด็กคนนี้เป็นใคร”

พิมพ์พิชฌา ลูกขึ้นยืน ก่อนจะฉีกยิ้มกว้าง แล้วพูดซ้ำๆ ซัดๆ ทีละคำ
“วันดีเป็นลูกของคุณลมกับพิชคะ”

“ไม่จริง!” สรัชเถียงเสียงดังลั่น ความเจ็บที่ถูกแม่ดึงหูยังไม่คลายลง
จนนิดเดียว แต่ไม่เจ็บเท่าหัวใจในตอนที่ถูกหล่อ่นใส่ร้ายอย่างนี้หรอก “ผม
ไม่รู้จักคุณ แล้วคุณจะมาทอ้งกับผมได้อย่างไร ผมไม่เคยรู้จักผู้หญิงหน้าตา
แบบนี้”

“วันนั้นพิชไปงานเลี้ยงคะ คุณลมเมามากแล้วก็เข้ามาในห้องพิช จาก
นั้น...”

พิมพ์พิชฌายังพูดไม่จบสรัชก็ตะโกนสวนมาอีก

“ไม่มีทาง!” ชายหนุ่มโกรธจนหน้าแดงกว่าเดิม “ผมไม่เห็นรู้สึกเลย
ว่ามีอะไรกับใครที่ไหน ตั้งแต่กลับมาอยู่บ้านผมก็ไม่เคยมีอะไรกับใครเลย
นะแม่ ไอ้จ๋อของผมนั้นไม่เคยไปทักทายใครนอกจากดัสนีนางของผมเอง
แล้วอย่างนั้นมันจะไปทำใครทอ้งได้อย่างไร!”

“เลิกโอ้อวดสักทีลม แกโตแล้วนะ”

สรัชเจียบเสียงลง แต่ยังแอบเถียงในใจว่าแม่เองก็โอ้อวดเหมือนกัน
นั่นแหละ

“ปีนี้ลูกของหนูอายุเท่าไรแล้วจ๊ะ” ภจรีถามพิมพ์พิชฌาด้วยน้ำเสียง
เรียบ

“วันดีอายุสี่ขวบคะ”

เมื่อหญิงสาวพูดจบภจรีก็ขมวดคิ้วพร้อมกับหันไปจ้องลูกชายตัวเอง

“แกเพิ่งกลับมาอยู่บ้านได้สี่ปี วันดีอายุสี่ขวบ ลูกพิชข้อมทอ้งเก้าเดือน
นั้นก็แสดงว่าเขาทอ้งก่อนที่แกจะกลับมา แล้วอย่างนี้แกยังมีหน้ามาปฏิเสธ
อีกหรือ”

“โอ้ แม่ ใครเขาก็พูดได้ทั้งนั้นแหละ”

ชายหนุ่มไม่มีทางเชื่อหรือกว่าเคยมีอะไรกับผู้หญิงคนนี้ ถ้าเคยมีจริงๆ เขาก็ต้องรู้สิ ต้องรับรู้ไว้ว่าตัวเองกำลังรักร่วมรักกับใคร แต่นี่ไม่เลย ดังนั้นไม่มีทางที่เขาจะทำใครท้อ ไม่มีวันนั้นอย่างแน่นอน สร峙มั่นใจ

“รอร่ายมีนกลับมาก่อน แล้วไปตรวจดีเอ็นเอ เอาให้รู้ไปเลยว่าใครกันแน่ที่โกหก”

“ถ้าวินดีเป็นลูกของแกจริงๆ ละ” ภจรีสาวเท้าเข้าไปใกล้ลูกชาย ขณะที่สร峙เตรียมถอยเท้าหนีผู้เป็นแม่ “ถ้าผลมันออกมาว่าแกเป็นพ่อของวินดีจริงๆ แกจะต้องขอลูกพี่ขแต่งงานให้ได้ เพราะฉันจะไม่ยอมให้หลานฉันเป็นเด็กบ้านแตกเด็ดขาด แม่ขอยื่นคำขาดว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงแกจะต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้นและอดีตที่ผ่านมาด้วย ไม่อย่างนั้น...ตาย!”

“ถ้าวินดีไม่ใช่ลูกผมละ”

“ก็ไม่ใช่ไง ก็ไม่มีอะไร” ภจรีทำหน้าที่ซื้อ ก่อนจะเดินกลับไปนั่งที่โซฟาเหมือนเดิม

“ไม่ยุติธรรม!” สร峙ว่าเสียงแข็ง “ทำแบบนี้มันไม่ยุติธรรมกับผม พ่อ...”
ชายหนุ่มหันไปขอความช่วยเหลือจากผู้เป็นพ่อ

“เรื่องนี้พ่อไม่ยุ่ง อย่ามายุ่งกับพ่อ” ภจรีว่าเสียงเบา

ผู้เป็นภรรยาดึงหนังสือพิมพ์ออก หันด้านบนขึ้นแล้วยัดใส่มือให้เหมือนเดิม “เก่งจังนะคุณ อ่านหนังสือพิมพ์กลับหัวกลับหางได้เป็นนานสองนาน”

ภจรียิ้มแหย ก่อนจะขยับออกห่างจากภรรยาเล็กน้อย เพราะเกรงจะโดนหางเลขไปด้วย

“ผมไม่ยอมนะครับแม่ ถ้าผมไม่ได้เป็นพ่อของวินดีจริงๆ ผมจะเอายานี้เข้าคุก!”

“พี่ชไม่กลัวอะ เพราะพี่ชพูดความจริง ถ้าคุณลมไม่เชื่อก็ลองเดินไปดูหน้าลูกคุณลมได้เลยค่ะ ว่าลูกเหมือนใคร” พิมพ์พิชญ์ยกไหล่ “อ้อ พี่ช

จำได้ว่าคุณลมมีปานที่แถมกันข้างซ้ายเป็นรูปหัวใจ แล้วก็ีแผลเป็นที่สีข้างด้านซ้ายด้วยนะคะ ไม่รู้จำผิดหรือเปล่า แต่คิดว่าน่าจะใช้” พุดจบพิมพ์พิชญา ก็เสะยะยิ้มร้าย

สรัชตุตกใจมากเพราะสิ่งที่หล่อนพูดมานันถูกทั้งหมด!

ชายหนุ่มเดินออกจากบ้านเพื่อไปส่งบสดีอารมณ์ แต่แม้จะสุดลมหายใจเข้าออกหลายครั้งก็ยังไม่สามารถดับความร้อนในใจได้เลยแม้แต่นิดเดียว พอเลิบบไปเห็นปวันวาทนั่งเล่นอยู่ที่ชิงช้าข้างบ้าน เขาก็รีบเดินลงไป พอถึงตัวแม่หนูน้อยก็ทรุดตัวนั่งยองๆ แล้วจับเด็กหญิงให้มายืนตรงหน้า พิจารณาใบหน้าจิ้มลิ้มว่าเหมือนเขาหรือเปล่า

ชายหนุ่มส่ายหน้า...

“ไม่เห็นจะเหมือนสักนิด จริงมั๊ยพี่ ไม่เหมือนฉันเลยสักนิดเดียว”
เขาหันไปถามสาวใช้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

น้ำผึ้งเดินเข้ามามองใบหน้าผู้เป็นเจ้านาย ก่อนจะหันไปมองแม่หนูน้อย จากนั้นก็พูดขึ้นว่า

“ใช่ค่ะ”

สรัชยกยิ้ม บอกแล้วว่าไม่เหมือน...

“ใช่เลยค่ะ หน้าเหมือนคุณลมจริงๆ ด้วย”

สรัชนั่งลงกับพื้นอย่างคนหมดแรง เขาไม่เคยรู้สึกท้อแท้ขนาดนี้มาก่อนเลย ทำก็ไม่ได้ทำ แต่ดันได้ลูกมาหนึ่ง สวรรค์เล่นตลกอะไรกับเขากันเนี่ย!

“วินดี”

“ซา” เด็กหญิงขานรับเสียงไล่

“ตอนที่วินดียังไม่ตามหาพ่อ แม่บอกวินดีว่าพ่อไปไหน” เขาพยายามทำเสียงนุ่ม มองสบดวงตาใสแจ๋วข้อบริสุทธ์ของเด็กหญิงแล้วทำให้หัวใจสงบลงได้บ้าง “แม่พูดอะไรเกี่ยวกับพ่อบ้างคะ”

“คุณแม่บอกว่าคุณพ่อตายค่ะ”

ตาย!?

“คุณพ่อตายตั้งแต่คุณแม่ท้อง ตอนนั้นคุณแม่บอกแบบนี้”

ยายลูกพี่ยายตัวสลับ

“แม่บอกว่าพ่อเป็นอะไรตายคะ” เขาถามต่อไปอีก อยากรู้ว่ายายปีศาจนั้นจะเล่นตลกอะไร

“คุณแม่บอกว่าคุณพ่อเป็นบ้าคะ กินเหล้าเมาสติไม่ดี ข้ามถนนแล้วโดนรถล๊อบบี้ชนตาย” เด็กหญิงทำท่าคิด ขณะที่สรัชชบกรวามแน่น “อืม... คุณแม่บอกรถเหยียบคุณพ่อจนแบนติดถนนเลยคะ”

“แล้วทำไมตอนนี้แม่ถึงพาหนูมาหาพ่อล่ะ”

“คุณแม่บอกว่าคุณแม่เข้าใจผิดคิดว่าคุณพ่อตาย จริงๆ คุณพ่อไม่ได้ตาย วินดีก็เลยอยากมาหาคุณพ่อคะ”

สรัชชอมยิ้มยามที่เห็นริมฝีปากบางเล็กจิ้มลิ้มนั้นยกยิ้ม

“เวลาคุณวินดียิ้มยิ่งเหมือนคุณลมมากเลยนะคะ” แม่บ้านสาวออกความเห็น

“คุณลุงเป็นพ่อลมของวินดีหรือคะ”

สรัชชรู้สึกเขินเล็กน้อย และทำอะไรไม่ถูกจึงเพียงพยักหน้าตอบกลับไป

ปวันวาทียิ้มกว้างกว่าเดิม เด็กหญิงโผล่เข้ามาอดเขาเต็มรัก สรัชชรับร่างเล็กๆ มากอดเอาไว้ เป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่เขาไม่เคยได้รับ มันเหมือนน้ำเย็นที่ราดรดดับไฟร้อนในใจของเขาจนดับสนิท

“วินดีคิดเอาไว้แล้วว่าพ่อลมของวินดีต้องหล่อ พ่อลมหล่อที่สุดเลยคะ”

“จ๊ะ” สรัชชอดปวันวาทเอาไว้แนบอก เขายกยิ้มโดยไม่รู้ตัว “วินดีก็เป็นเจ้าหญิงที่สวยงามที่สุดเหมือนกัน”

“ในที่สุดฝันของวินดีก็เป็นความจริง วินดีไม่ได้นอนหลับอยู่จริงๆ นะคะ ตอนนี้นวินดีได้อยู่กับพ่อลมแล้ว”

“วินดีไม่ได้ฝันหรอกจ้ะ”

สร้อยเองก็ไม่ได้ฝัน...ไม่เคยคิดจะฝันให้มันเป็นแบบนี้ด้วย!

พิมพ์พิชญาเดินออกมาบริเวณระเบียงหน้าบ้านของสร้อย ก่อนจะมองหาวันเวลาที่ออกไปเล่นกับน้ำผึ้ง ทว่าไม่พบทั้งลูกสาวทั้งแม่บ้านของชายหนุ่ม หญิงสาวเดินมาหยุดยืนบริเวณทางเชื่อมระหว่างบ้านหลังนี้กับบ้านอีกหลังหนึ่ง บ้านของสร้อยเป็นบ้านแฝดแยกออกจากกันอย่างชัดเจน แต่มีทางเชื่อมถึงกัน เป็นบ้านสไตล์ไทยล้านนาประยุกต์ผสมโมเดิร์น แม้จะมีความโมเดิร์น แต่ยังคงกลิ่นอายของล้านนาอยู่มากเช่นกัน ผสมผสานกันได้อย่างลงตัวทีเดียว

หญิงสาวเหยตแซนขึ้น สูดอากาศบริสุทธิ์ก่อนจะผ่อนลมหายใจออกมา มองไปรอบบ้านอย่างสำรวจ นับว่าเจ้าของบ้านมีรสนิยมดีไม่น้อย โดยเฉพาะสวนแบบอังกฤษที่อยู่บริเวณบ้านอีกหลังนั้น หล่อนคิดว่าสร้อยช่างเลือกและรู้จักตำแหน่งแห่งที่ในการจัดวางสิ่งต่างๆ ได้ดีและลงตัว

พิมพ์พิชญาดอดเลื้อยตัวนอกออก ก่อนจะเดินตามทางเชื่อมไปยังบันไดของบ้านอีกหลัง พอเดินผ่านสวนสวยหน้าบ้านก็ได้ยินเสียงหัวเราะใสๆ ของปวันวาท ผู้เป็นแม่จึงเดินตามเสียงนั้นไปจนกระทั่งมาถึงบริเวณสนามหญ้าหลังบ้าน ทิวทัศน์ด้านหลังเป็นภูเขา มีเนินสลับสูงต่ำ ทางออกไปไกลสุดสายตาเป็นไร่ชาซึ่งเป็นเนินลาดลงไปด้านล่าง ในแปลงชามีคนงานกำลังทำงานกันอยู่ หญิงสาวอมยิ้มก่อนจะเดินมาหยุดอยู่ข้างหลังสร้อยที่กำลังไกวชิงช้าที่กำลังจากยางรถยนต์ให้ปวันวาท

“คุณแม่” เด็กหญิงเรียกเสียงใส ริมฝีปากบางเล็กสีสดราวกับเยลลี่ ฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวเรียงตัวสวย

สร้อยชะงักเล็กน้อยก่อนจะจับชิงช้าที่กำลังไกวให้หยุด จากนั้นจึงหันหลังกลับมามองยายป้าจางที่เขาเพิ่งตั้งฉายาให้ด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตรปนหวาดระแวง

เด็กหญิงกระโดดลงจากชิงช้าก่อนจะโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของผู้เป็นแม่ พิมพ์พิชญารีบเข้ามาไว้ในอ้อมแขนก่อนจะอุ้มขึ้นมา บัวนาटकัมหน้าลงเตะริมฝีปากเล็กๆ ของตัวเองกับริมฝีปากของผู้เป็นแม่เบาๆ

สร้อยยืนมองภาพนั้นเงียบๆ เธอไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองที่กำลังคิดอะไรอยู่ มันงงง สับสน เหมือนยังไม่ตื่นเต็มตา หรือบางทีอาจจะเมาอะไรเทือกนั้น ในหัวตอนนี้มีแต่คำถามเต็มไปหมด ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันแน่ ทำไมหล่นลงมาพูดเรื่องนี้ตอนที่บัวนาตอายุปาเข้าไปสี่ขวบแล้ว สร้อยอยากจะรู้ว่าภายใต้รอยยิ้มหวานแต่ร้ายกาจนั้นหล่นมาถนัดคิดอะไรอยู่

“คุณแม่ขา คุณพ่อหล่อเหมือนที่คุณแม่บอกจริงๆ ด้วยค่ะ” เด็กหญิงพูดเสียงใส

พิมพ์พิชญาหน้าตึง ขณะที่สร้อยยกยิ้มพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“วินดีจ๋า แม่ไม่เคยพูดว่าคุณพ่อหล่ออะไรนะ หนูอาจจะฝันไปก็ได้นะลูก” พิมพ์พิชญาลูบข้างแก้มลูกสาวเบาๆ ไม่สนใจเสียงหัวเราะของสร้อยที่กำลังมองหล่นด้วยสายตาแห่งผู้กุมชัยชนะ

“คุณแม่ของวินดีพูดแบบนี้จริงหรือเปล่าคะ” สร้อยขยับเข้ามาใกล้ มองเด็กหญิงในอ้อมกอดของผู้เป็นแม่ด้วยแวตวิบวาว แล้วเบนสายตาไปมองพิมพ์พิชญาที่กำลังเฝ้าปากอยู่อย่างเยะเย้ย “ผมรู้แหละที่ผมหล่อ ทำทางคุณจะชอบผมมากสิท่า”

พิมพ์พิชญาหัวเราะออกมาดังๆ พอวางวินดีลงแล้วหล่นก็เงยหน้าขึ้นมามองพ่อเลี้ยงสร้อยด้วยสายตาแข็งกร้าว ริมฝีปากเหี้ยมดอย่างเย้ยหยัน ในคำพูดของชายหนุ่ม จากนั้นก็ถอยหลังออกไปหนึ่งก้าว ใช้สายตาคมกริบของตัวเองมองไล่ตั้งแต่หัวจดปลายเท้าของเขาอย่างพิจารณา ทำให้คนถูกมองถึงกับขมวดคิ้วมุ่น

หญิงสาวยกมือขึ้นมาก่อนจะชี้ไปที่สร้อย จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะ

“ผมยารยุ่งเหยิง ผิวหน้าหยาบกร้าน หนวดเคราก็ไม่โกน” หล่น

ขยับนิ้วเป็นวงกลมก่อนจะหยุดแล้วกดดอก ทอดสายตามองเขาและเลิกคิ้ว
อย่างยืงวน “แถวบ้านฉันเป็นได้แค่คนสวนเท่านั้นแหละ อ้อ ไม่สิ คนสวน
ที่บ้านยังหล่อกว่านี้ตั้งเยอะ”

คนถูกเปรียบกับคนสวนหน้าตึง จ้องคนตรงหน้าเขม็ง ขบกรามแน่น
ด้วยความโมโห ใครๆ ก็รู้อยู่ทั้งนั้นว่าเขาเป็นพ่อเลี้ยงที่เนื้อหอมที่สุดในแถบนี้
ไม่มีใครไม่รู้กิตติศัพท์ความหล่อเหลาบาดใจสาวเล็กสาวใหญ่ของ สรรค์
เผ่าพันธุ์พยัคฆ์ ลักคน แต่ยายปีศาจกลับบอกว่าย่างเขาเป็นได้แค่คนสวน
อย่างนั้นแหละ!

“ลูกพี่!”

สรรค์กดเสียงต่ำ คำรามในลำคออย่างเหลืออด ไม่เคยมีใครมองเขา
ด้วยสายตาเหยียดหยามขนาดนี้เลยนะ ชายหนุ่มไม่ยากพูดอะไรต่อเพราะ
อยู่ต่อหน้าวันวาทซึ่งเงยหน้าขึ้นมามองผู้ใหญ่อสองคนที่กำลังจ้องตากันด้วย
ความสงสัยใคร่รู้ เด็กหญิงไม่ควรต้องมาเห็นภาพแบบนี้

สรรค์หลับตาลง สูดลมหายใจเข้าก่อนจะพ่นลมหายใจออกช้าๆ เพื่อ
ระงับความโกรธของตัวเอง

“แต่คุณแม่เคยพูดจริงๆ นะคะ คุณแม่บอกว่าคุณพ่อหล่อ วินดี
ไม่ได้ฝันนะ”

สรรค์เหยียดยิ้มอีกครั้ง ขณะที่พิมพ์พิชญาเริ่มหน้าเสียว

“พ่อลมหล่อจริงๆ หล่อที่สุดเลย”

“วินดีจ๋า” พิมพ์พิชญาว่าเสียงอ่อน

“คุณแม่ก็สวยค่ะ”

พิมพ์พิชญายิ้มออกได้บ้าง พยายามจะลืมเรื่องที่เคยชมสรรค์ให้ลูกฟัง
ทว่าดูเหมือนฝ่ายนั้นจะยังไม่ยอมปล่อยผ่าน

“คุณแม่ชมบ่อยมัยคะ” สรรค์อุ้มเด็กหญิงบ้างแล้วชักต่อ พลางเดิน
กลับเข้าไปยังบริเวณบ้าน โดยมีพิมพ์พิชญาเดินตามมาด้วย หญิงสาว
พยายามจะคว่ำลูกคืบ แต่ชายหนุ่มเบี่ยงตัวหนีและกันไม่ให้หล่อนได้เข้าใกล้

ลูก “ถ้าวินดีพูดความจริง จะได้รางวัลเป็นของตอบแทน ดิฉันคะ”

ปวันวาทยิ้มกว้าง ก่อนจะพยักหน้าอย่างดีใจ

“คุณแม่ชมคุณพ่อ...” ปวันวาทยกแขนข้างซ้ายขึ้นมาวางทาบบริเวณท้อง ก่อนยกคอกขาขึ้นมาตั้งบนแขนซ้าย เคาะนิ้วเล็กๆ สีส้มพระเรื่อที่กางเบาๆ ระหว่างคิดคำตอบให้พ่อเลี้ยงสร้อย “วินดีจำไม่ได้ว่ากี่ครั้ง แต่หลายครั้งค่ะ คุณแม่บอกว่าคุณพ่อตัวสูง คุณแม่ชอบคนตัวสูงๆ แบบคุณพ่อ”

“จริงหรือคะ พ่อไม่เคยรู้เลยนะเนี่ยว่าแม่เขาชอบพ่อขนาดนี้” สร้อยหันกลับไปเหยียดยิ้มใส่พิมพ์พิชญาก่อนเดินหน้าบึ่งตามมาข้างหลัง

“วินดีมาหาแม่ค่ะ”

พิมพ์พิชญายกมือขึ้นทำท่าจะอุ้ม เด็กหญิงโน้มตัวไปหาแม่ ทว่าสร้อยไม่ยอมปล่อยแม่หนูน้อยไป หล่อนพยายามดึงลูกมาหาตัวเอง พอเขาปล่อย หล่อนจึงเซเหมือนจะล้ม ชายหนุ่มจึงยื่นมือมาโอบเอวของหญิงสาวไว้ โดยมีปวันวาทอยู่ตรงกลาง

สร้อยก้มลงไปมองใบหน้าเนียนละเอียดของหญิงสาวและพิจารณาอยู่นาน ทำไมเขาถึงไม่เคยเห็นผู้หญิงคนนี้ ทำไมถึงจำไม่ได้ว่าเคยเจอหล่อนที่ไหน แล้วทำไมหล่อนถึงบอกว่าเขาเป็นพ่อของปวันวาท พิมพ์พิชญากำลังเล่นตลกอะไรกันแน่ เขาไม่รู้ว่าเหตุผลของผู้หญิงคนนี้คืออะไร แต่สัญญากับตัวเองเอาไว้แล้วว่า...เขาจะต้องหาความจริงเรื่องนี้ให้พบ และต้องรู้ให้ได้ว่าเมื่อห้าปีที่แล้วมันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น!

๒

ร่วมบ้าน

พิมพ์พิชญาจัดเสื้อผ้าของหล่อนกับลูกเข้าตู้เรียบร้อยหลังจาก
ภาจรีอนุญาตให้ทั้งคู่เข้าไปอยู่ในบ้านของสร้อยได้ ซึ่งเป็นหลังที่มีสวนสวย
แบบอังกฤษ เพราะบ้านหลังนั้นไม่มีคนอยู่ แม่เจ้าของบ้านจะไม่พอใจ ทว่า
เขาก็ไม่กล้าแย้งผู้เป็นมารดาที่สั่งเสียงเข้มและชัดเจนขนาดนั้น แถมยัง
ออกปากว่าจะอยู่ถึงเมื่อไรก็ได้ ดังนั้นระหว่างที่รอการพิสูจน์ว่าวันวาตเป็น
ลูกของเขาจริงหรือไม่ บ้านหลังนี้จึงตกเป็นกรรมสิทธิ์ของหล่อนตามคำ
อนุญาตของภาจรี

‘ลูกพี่ช้อยที่บ้านเล็กได้ตามสบาย ถือซะว่าที่นี่เป็นบ้านของหนูเอง
อ้อ แล้วถ้าใครกล้ำก้ำก่อกวนก็เอาปืนยิงแสบหน้าได้เลย’ พุดพลางหันไป
มองทางลูกชายที่ยืนอยู่อีกด้าน

หญิงสาวลุกขึ้นมองปวันวตที่นั่งเล่นตุ๊กตาอยู่บนเตียงสีขาวหลังใหญ่
ลูปหัวเด็กหญิงเบาๆ แล้วขยับเข้าไปสวมกอดแนบอ จากนั้นจึงหอมแก้ม
อีกฟอดใหญ่ สองแม่ลูกจ้องตากันอยู่นานโดยที่ไม่ได้พูดอะไร พิมพ์พิชญา
ยิ้มออกมาบางๆ ก่อนจะขยับตัวลุกขึ้น พอหันหลังกลับไปนั้นแหละถึงได้

เห็นว่าสรัชยีนกอดอกตีหน้าเคร่งอยู่

พิมพ์พิชญาปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ทำเป็นไม่เห็นว่าเขาอยู่ตรงนั้น ก่อนจะเดินเข้าไปปิดตู้เสื้อผ้า เตรียมจะพาวันวาดออกจากห้องนอน แต่ร่างสูงหนาของสรัชมายืนขวางเอาไว้ก่อน

“หลีกนะคะ ฉันจะพาลูกออกไปนั่งข้างนอก”

ชายหนุ่มไม่หลีก แถมยังขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิมจนหล่อนต้องถอยหลังครึ่งก้าว กลิ่นน้ำหอม Chanel Bleu de Chanel ลอยมาเตะจมูก เข้าอย่างจังจนหญิงสาวต้องเงยหน้ามอง พลางคิดในใจว่าเขายังไม่เปลี่ยนน้ำหอมอีกหรือ...ยังใช้กลิ่นเดิมเหมือนเมื่อห้าปีที่แล้ว

พิมพ์พิชญามองคนที่ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วนิ่งๆ ไม่คิดว่ารสนิยมการแต่งตัวของพ่อเลี้ยงสรัชจะดีขึ้นขนาดนี้ เป็นการแต่งตัวที่ไม่ได้มากมายอะไร ทว่ากลับส่งให้เจ้าตัวกลายเป็นคนละคนกับเมื่อตอนกลางวันอย่างเห็นได้ชัด

“แม่ให้ไปกินข้าวที่บ้านน้า ถ้าผมไม่พาคุณไปรับรองว่ามีเรื่องแน่นอน”

พิมพ์พิชญาพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะดึงแขนวันวาดพาเดินไปบริเวณหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จากนั้นก็ยกร่างเล็กๆ ของลูกให้นั่งบนเก้าอี้ หยิบยารัดผมขึ้นมาก่อนจะผูกผมให้ลูกสองข้าง จากนั้นจึงติดโบรูปหมีทับอีกครั้ง การกระทำอันคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติของหญิงสาวอยู่ในสายตาของสรัชโดยตลอด

ชายหนุ่มที่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวยกกับกางเกงยีนสีเข้มยืนพิงสะพานอกอยู่ อีกด้านของห้อง มองภาพผู้หญิงแปลกหน้าที่ทำให้ชีวิตเขาปั่นป่วนด้วยนิรันดร์ตาที่เรียบสงบ เมื่อเห็นว่าปวันวาดแต่งตัวเสร็จแล้วเขาจึงเดินออกไปรอที่หน้าบ้าน

พิมพ์พิชญาเดินตามออกมาก่อนจะขมวดคิ้ว เมื่อมองหารถที่จะใช้ขับไปที่บ้านของภริณี ทว่ามองหาจนรอบบ้านแล้วก็ยังไม่เห็น

“ไหนล่ะคะรถ” พอหล่อนถามจบเขาก็เดินเข้าไปบริเวณซอกหนึ่ง

ของบ้าน ก่อนจะจูงจักรยานออกมาหน้าตาเฉย พิมพ์พิชญามองการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่งๆ “อย่าบอกนะว่าจะให้ไปรถคันนี้”

ชายหนุ่มพยักหน้า ยกยิ้มร้าย พอเขาเอารถจักรยานมาจอดเทียบเสร็จก็ยกปวันวาทขึ้นนั่งที่เบาะด้านหลัง ก่อนที่เขาจะนั่งคร่อม พร้อมจะปั่นออกไปทุกเมื่อ

“เร็วๆ ลีคุณ ข้าผมให้เดินไปเองนะ”

“ขึ้นมาเลยคะคุณแม่” ปวันวาทขยับเข้าไปกอดเอวพ่อเลี้ยงสรัชเอาไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกมือก็ตบที่ว่างดังปๆ เป็นการเชื้อเชิญให้แม่ขึ้นไปนั่งด้วย

พิมพ์พิชญาหน้าบึ้ง รู้ว่าตัวเองกำลังโดนแกล้ง แต่ในเมื่อไม่มีทางเลือก หญิงสาวจึงยอมขึ้นไปนั่งซ้อนท้ายเขาบนจักรยานสีฟ้า ที่ตะกร้าด้านหน้ามีตุ๊กตาของปวันวาทวางอยู่ พอหล่อนนั่งเรียบร้อยแล้วเขาก็ออกตัวทันที คนที่ไม่ทันระวังตัวจึงแทบหงายหลัง และจำต้องเกาะเขาโดยไม่มีทางเลือก

“จับดีๆ นะคุณ รถคันนี้นั่นซึ่ง”

สรัชหัวเราะเสียงดัง ขณะที่มือข้างหนึ่งก็ตืดกรังรัวๆ พิมพ์พิชญาหนวกหูจนต้องหยิกเอวเขาเบาๆ ทว่าฝ่ายนั้นกลับไม่สะทกสะท้าน แถมยังปั่นเร็วกว่าเดิมอีก ปวันวาทดูจะชอบใจกับการนั่งรถจักรยานสีฟ้าคันนี้มาก เพราะนอกจากจะไม่กลัวแล้วยังหัวเราะอีกอ้ากตลอดทาง

“เบาๆ หน่อยสิ นี่ อย่าปล่อยมือสิ โอ๊ย เห็นหรือเปล่าว่ามันมีหลุมซ้ำๆ ลีคุณ กร๊ด!”

พิมพ์พิชญาร้องไวยวายสลับกริธร้องไปตลอดทาง ในขณะที่สรัชกลับมีความสุขที่ได้เหยียบบีตาจของเขาไปตลอดทางเช่นกัน เมื่อมาถึงบริเวณหน้าบ้านของภจรี หญิงสาวก็กระโดดลง จากนั้นสรัชจึงจอดจักรยาน แล้วอุ้มปวันวาทลงจากรถ

ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นมาเห็นหญิงสาวยืนตัวลั่นอยู่ก็ยกมือปิดปากกลืนหัวเราะเบาๆ ผมที่ถูกจัดแต่งเรียบร้อยของเจ้าหล่อนถูกลมพัดจนชี้ไปชี้มาไม่เป็นทรงเหมือนเดิม

“ทำอะไรไม่ทราบ!” พิมพ์พิชญาถามเสียงดัง

สรัชที่กำลังจะพาปวันวาทเดินเข้าไปในบ้านหันมาทำท่าบอกให้หล่อนเงิบๆ หญิงสาวจึงหลับตาลงก่อนจะสูดลมหายใจเข้าออกเพื่อระงับอารมณ์โกรธ จากนั้นก็เดินตามเข้าไปในบ้าน ปวันวาทวิ่งนำเข้าไปก่อนเมื่อเห็นนางจรีเดินมารับ หญิงสาวมองแผ่นหลังกว้างของเขอย่างแค้นเคือง ก่อนจะจัดผมให้เรียบร้อยเหมือนเดิม

“สนุกมัย” เขาหันกลับมาถามพร้อมกับรอยยิ้มเยาะเย้ย

“ไม่สนุก” พิมพ์พิชญาตอบเสียงเข้ม จังหวะที่เขากำลังหมุนตัวกลับไป หญิงสาวก็กระโดดไปจับลำแขนแกร่งก่อนจะกัดอย่างแรงจนผ่ายนั้นสะดุ้ง

“เฮ้ย เจ็บนะยายปีศาจ ปล่อย!”

พิมพ์พิชญากัดแรงขึ้น ยิ่งเขาพยายามสะบัดหล่อนออกมากเท่าไร หล่อนก็ยิ่งกัดแรงมากเท่านั้น ชอบเกลี้ยงนักก็ต้องเจอแบบนี้แหละ!

เมื่อหญิงสาวไม่ยอมปล่อยสรัชจึงก้มหน้าลงไปจับหูหล่อนเบาๆ พิมพ์พิชญาสะดุ้งติดตัวออกห่าง มือกุมหูเอาไว้

“ทำบ้าอะไรของคุณ!”

“ใครใช้ให้คุณมากัดผมก่อนล่ะ”

“ก็คุณเกลี้ยงฉันทำไม คุณเริ่มก่อนเองนะ”

“ที่บ้านมันอยู่ใกล้กันแค่นี้ ปกติผมก็ปั่นจักรยานมาบ้านแม่ผมอยู่แล้ว ผมเกลี้ยงคุณตรงไหนไม่ทราบ” สรัชลูบแขนบ่อยๆ พร้อมกับบ่นว่า “คนหรือหมาเนี่ย จับซะแรง”

“ฉันรู้ว่าคุณตั้งใจจะเกลี้ยงฉัน ถ้าคิดจะใช้วิธีนี้ไล่ฉันออกจากบ้านล่ะก็ บอกเลยที่ไม่มีทาง ฉันจะอยู่ที่นี้ อยู่จนประสาทคุณจนกว่าคุณจะเส้นเลือดในสมองแตกตายไปเลย!” พุดจบหญิงสาวก็เดินจำเข้าไปในบ้าน แต่ไม่วายหันกลับมามองคนที่อยู่ข้างหลังด้วยแววตาไม่เป็นมิตร

สรัชขมขื่นฆ่าทางหัวเสียของพิมพ์พิชญา พร้อมกับพึมพำเบาๆ

“อย่านะเว้ยไอ้ลม แกจะมองยายปีศาจลูกพี่ฉันน่ารักไม่ได้นะเว้ย!”

แม้จะพูดแบบนั้น แต่สรัชก็ยังคงยิ้มเพราะใบหน้าติดจะหงุดหงิดของพิมพ์พิชญาที่เขามองว่า ‘น่ารัก’ อยู่ดี

สรัชเดินมาตามทางเดินผ่านสวนร่มรื่นบริเวณหน้าบ้านของผู้เป็นบิดามารดา ก่อนจะหยุดมองกล้วยไม้ที่เขาปลูก ชายหนุ่มเอื้อมมือไปแตะที่กลีบดอกสีน้ำตาลอ่อนเบาๆ ก่อนจะยกยิ้มเพราะเขาเฝ้ารอคอยให้มันออกดอกมาหลายปี ทว่าปีนี้เป็นปีแรกที่เจ้ากล้วยไม้ต้นนี้มันออกดอกให้เห็น ชายหนุ่มละความสนใจก่อนจะเดินตามเข้าไปในบ้าน เห็นพิมพ์พิชญาผลุบหายเข้าไปในห้องอาหารจึงรีบเดินตามเข้าไป

เสียงพูดคุ้ยและเสียงหัวเราะของคนที่อยู่ในห้องบอกชัดเจนว่าไม่ได้มีเพียงพ่อแม่และน้องสาวของเขาเท่านั้น แต่ยังมีแขกที่ไม่ได้รับเชิญมาร่วมโต๊ะอาหารวันนี้ด้วย พอรู้ว่าเป็นใครสรัชก็รีบเดินเข้าไปในห้องนั้น และก็เป็นอย่างที่เขาคาดจริงๆ เพราะคนที่เขาซังน้ำหน้าที่สุดกำลังนั่งร่วมโต๊ะกับพ่อแม่ของเขา

“สวัสดีครับพี่ลม ผมไม่ได้มาเยี่ยมแค่แป๊บเดียว มีลูกโตขนาดนี้เชียวหรือครับ”

น้ำเสียงของคนพูดกลั้วหัวเราะ แวตาทิส่งมาเต็มไปด้วยความขบขัน ทำให้สรัชต้องขมใจตัวเองอย่างยิ่งยวด เพราะเขายังมีชนกติดหลังอยู่ ถ้าเกิดมีเรื่องกับหมอนี่อีก มีหวังโดนแม่ແຫອກແ

“ฉันก็ไม่เจอแก่นานเหมือนกัน คิดว่าตายไปแล้วซะอีก” ชายหนุ่มว่ายิ้มๆ ก่อนจะหลุดตัวนั่งลงข้างๆ พิมพ์พิชญา “ทำงานเป็นยังงี้บ้างมีน มีแมลงวันแมลงหวี่มันมายุ่งอีกใช้มั้ย พี่บอกแล้วว่าให้รีบๆ ตอบตกลงเป็นแพนหมอกิมชะ ใครบางคนจะได้ไม่ต้องมายุ่งกับเราอีก”

ขณะพูดสายตาก็เหลือบมองไปยังทัศน์ทิวาซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แต่อีกฝ่ายไม่มีท่าทีสะทกสะท้านกับการที่สรัชยุให้น้องสาวของตัวเองตอบตกลงกับหมอกิมเพื่อนร่วมงาน เพราะเขารู้ว่ามีมินนี่ไม่ได้ชอบหมอนั้น อีกอย่าง

เขาก็มั่นใจด้วยว่า เรื่องของเขากับน้องสาวของสรัชมันเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น ยังไม่ถึงตอนจบเสียทีเดียว

“ก็ดีค่ะพี่ลม ว่าแต่พี่ลมเถอะ” หญิงสาวมองไปยังพิมพ์พิชญาและปวันวาทที่นั่งอยู่ข้างๆ เพราะยังไม่รู้เรื่องอะไรมากนัก รู้เพียงแต่ว่าสองคนนี้เป็นภรรยาและลูกสาวของผู้เป็นพี่ชายจากปากของภจรี แต่ยังไม่มีโอกาสได้ถาม “แอบไปมีลูกตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมไม่บอกมันบ้าง”

สรัชถอนหายใจเบาๆ อย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“พูดเรื่องนี้ก็ดีแล้ว แม่ครับ...”

ชายหนุ่มหันไปทางภจรีที่นั่งอยู่บริเวณหัวโต๊ะ โดยมีภวตน์นั่งอยู่ข้างๆ พอลูกชายเรียกหล่อนก็เงยหน้าขึ้นมองก่อนจะเลิกคิ้ว พอคิดได้ว่าลูกชายจะพูดอะไรจึงยกมือขึ้นห้ามพร้อมกับบอกว่า

“เรื่องนี้เอาไว้คุยกันหลังจากนี้ก็แล้วกัน อย่าให้เด็กต้องมารู้เรื่องอะไรพวกนี้ด้วย”

เป็นอันว่าทุกอย่างที่ตั้งใจจะพูดจบลงเพียงแค่นั้น สรัชรับประทานอาหารเงียบๆ พร้อมกับเหลือบตามองพิมพ์พิชญาที่นั่งข้างๆ หญิงสาวเอาแต่คอยตักอาหารให้ลูก คอยเช็ดปาก คอยยกน้ำให้ดื่มจนข้าวในจานตัวเองไม่พรวง จากที่สังเกตดูหล่อนกินข้าวแทบจะนับคำได้

สรัชรวบช้อนแล้วจึงตักน้ำ ก่อนจะลุกขึ้นไปนั่งชนาบอีกข้างของปวันวาท พร้อมกับพูดขึ้นว่า

“กินข้าวเถอะ ผมดูวินดีเอง”

ทุกการกระทำของสรัชอยู่ในสายตาของทุกคนบนโต๊ะอาหาร แม้แต่ทัศนวิหาเองยังหยุดแกลังมีนมินาแล้วมองมานิ่งๆ

พิมพ์พิชญายอมทำตามคำบอกของสรัช โดยการปล่อยให้เขาดูแลปวันวาทแทน ขณะเดียวกันก็คอยเหลือบดูการกระทำของเขาเป็นระยะ ชายหนุ่มเอาใจใส่ดูแลปวันวาทดีกว่าที่หล่อนคิด เขาเอ็นดูเด็กหญิงอยู่มากเหมือนกัน แม้ว่าเขาจะย้ำเสมอว่าเขาไม่ได้เป็นพ่อ และหล่อนก็รู้ว่าเขา

พยายามจะไล่หล่อนออกไปจากที่นี่ แต่อย่างน้อยๆ เขาก็ไม่ได้ใจร้ายกับเด็กที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกของเขา

ปวันวาทยกแก้วน้ำขึ้นดื่มจนหมดก่อนจะวางแก้วน้ำลง แล้วหยิบผ้าที่วางอยู่บนตักขึ้นมาเช็ดที่ริมฝีปากเล็กๆ อย่างรู้หน้าที่ โดยมีสร้อยคอยนั่งมองอยู่ใกล้ๆ พอเช็ดเสร็จก็ทิ้งตัวลงพิงพนักเก้าอี้ เอามือลูบท้องป่องๆ ของตัวเองก่อนจะพูดขึ้นว่า

“อิมที่สุดเลยคะ กับข้าวบ้านคุณย่าอร่อยมากมาก”

เสียงหัวเราะของทุกคนพลอยทำให้บรรยากาศรอบข้างสว่างสดใสไปด้วย มีนมีนาสังเกตเห็นว่าพิมพ์พิชญามีท่าทางอึดอัด และหล่อนเองก็คุ้นหน้าผู้หญิงคนนี้อยู่มาก พอลองค้นดูในอินเทอร์เน็ตแล้วก็ยังไม่มั่นใจนัก จึงถามขึ้นว่า

“คุณลูกพี่เคยแสดงซีรีส์มาก่อนไหมคะ”

พิมพ์พิชญางยหน้าขึ้นสบตากับน้องสาวของสร้อย ก่อนจะระบายยิ้มน้อยๆ ไม่คิดว่าจะมีคนจำหล่อนได้ด้วยซ้ำ เพราะนั่นมันกินานมากแล้วเหมือนกัน

“คะ” พิมพ์พิชญาทอบเสียงเบา ยามที่ทุกสายตาหันมามองที่หล่อนเป็นตาเดียว “แต่นานมากแล้วนะคะ”

“ใช่จริงๆ ด้วย!” มีนมีนายิ้มกว้าง “จำได้มั๊ยแทน คนที่แสดงเป็นก๊อแปะ”

ทัศนวิทย์พยักหน้า พอจะจำได้รางๆ เหมือนกัน

“ลูกพี่เคยเป็นดาราด้วยหรือ” ภจรีถามขึ้นด้วยความสงสัย

“ตอนนั้นลูกพี่ดังมากนะคะแม่ แฟนคลับเยอะมาก มีนยังเคยเจอตอนที่ไปออกงานที่สยาม คนนี้เยอะอย่างกับมด” มีนมีนาเล่าเรื่องราวในอดีต

พิมพ์พิชญไม่ได้อธิบายอะไรมากไปกว่านั้น ส่วนสร้อยหันมามองด้วยความสงสัยเช่นกัน...เป็นดาราดัง แต่ทำไมเขาถึงไม่เคยรู้จัก แกมยังจำไม่ได้อีก

“ลูกพี่ซ พี่ขอถ่ายรูปด้วยนะ ดีใจอะ”

“น้อยๆ หน่อย” สรัชว่าเสียงเข้ม “กินข้าวให้เสร็จก่อนแล้วค่อยพูด” พุดจบเขาก็อุ้มบัวนาตเดินออกไปข้างนอกปล่อยให้พิมพ์พิชญาถูกชักจูงชีวิตจากภจรีและมินมีนาผู้เป็นน้องสาวของเขา

หญิงสาวตอบเท่าที่ตอบได้ ไม่ได้ลงรายละเอียดอะไรมากไปกว่านั้น พอทุกคนรับประทานอาหารเสร็จ ภจรีจึงพูดขึ้น

“พี่ชายเราเขาอยากตรวจดีเอ็นเอ ช่วยจัดการให้ด้วยก็แล้วกัน อ้อ วันนี้หมดเวลาเยี่ยมแล้วนะคะหมอแทน เชิญกลับไปไร่เคียงดินได้ ผากบอกพ่อเลี้ยงพศธรกับแม่เลี้ยงธารณลินด้วยว่าถ้าหากมีเวลาจะเข้าไปเยี่ยม” ภจรีพูดพลางเหลือบตามองชายหนุ่มที่นั่งข้างลูกสาว

ทัศน์ทิวายิ้มแหยก่อนจะยกมือไหว้และลุกขึ้นยืน

“ไว้ผมจะมาเยี่ยมใหม่ะครับ ลาละครับคุณลุง คุณป้า” เขาส่งสายตาให้มินมีนาลุกขึ้นไปส่ง ทว่าหญิงสาวกลับนั่งนิ่งไม่สนใจ “มีน...”

“ตอนมาก็มาได้ ตอนกลับก็คงกลับเองได้นะพ่อคุณ”

พิมพ์พิชญาช่วยน้ำผึ้งเก็บจานอาหารไปไว้ที่ครัวโดยมีมินมีนาคอยช่วยอยู่ใกล้ๆ น้องสาวของสรัชพยายามทำทุกอย่างให้หล่อนไม่รู้ลึกเกร็งนัก โดยการพยายามชวนคุยเรื่องต่างๆ ส่วนมากก็เป็นงานในวงการที่หล่อนเคยทำ ส่วนภจรีกับภัวตออกไปดูละครที่ห้องนั่งเล่น

“เรื่องตรวจดีเอ็นเอพี่ซินดีให้ตรวจจะคะ ถ้าคุณมีนสะตวก จะให้ทำอะไรบอกได้เลยคะ” หญิงสาวเข็ดมือก่อนจะหันกลับมาพูดพร้อมรอยยิ้ม “พี่ชายของคุณเขาจะได้ไม่รู้ลึกขัดข้องใจอะไรเรื่องนี้อีก”

“ได้ค่ะ ไว้มีนจะจัดการเรื่องนี้ให้แล้วกันนะคะ” คนพูดยกยิ้มยินดี ทั้งที่ใจอยากจะบอกไปตามที่ตัวเองเห็นว่าดีเอ็นเอของสรัชก็เปะอยู่บนหน้าของบัวนาตนั้นละ ทว่าเพราะรู้ดีว่าพี่ชายตัวเองเป็นคนดื้อและไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ดังนั้นการมีผลทางวิทยาศาสตร์มายืนยันก็เห็นจะเป็นหนทางเดียวที่จะเอาชนะสรัชได้

“พี่ชขอถามอะไรหน่อยได้มั้ยคะ” พิมพ์พิชญาพูดขึ้นไม่เต็มเสียงนัก มีนมีนาขยับเข้ามาใกล้ และเผยรอยยิ้มกว้างว่ายินดีเต็มที่ที่จะตอบทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องพี่ชายตัวแสบของหล่อน

“เรื่องพี่ลมหรือเปล่าคะ ถ้าเรื่องพ่อคนนั้นละก็ ลูกพี่พจจะมีเวลาสักสามวันสามคืนมั้ยละ เอ สามวันสามคืนไม่น่าจะจบ เอาสักเจ็ดวันเจ็ดคืนดีกว่า” พุดจก็หัวเราะออกมาด้วยกันทั้งคู่ อาจจะเพราะอายุของหมอมีนกับพิมพ์พิชญาห่างกันไม่เท่าไร ทั้งคู่จึงสนิทสนมกันได้เร็ว

“พี่ชแค่อยากจะรู้ว่า...คุณลม...เขามีแฟนหรือเปล่า”

พิมพ์พิชญามองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมากที่สุดเรื่องหนึ่ง การรับรู้ว่าเขามีแฟนอยู่แล้วหรือไม่นั้นก็เป็นการเตรียมการเอาไว้ล่วงหน้าว่าจะทำอย่างไรต่อไป ถึงจะสืบมาบ้างก็เถอะว่าเขายังไม่แต่งงาน แต่คำตอบที่ได้จากคนอื่นจะมีน้ำหนักเท่าคำตอบจากคนในครอบครัวได้อย่างไรละ

“พูดก็พูดเถอะนะคะ ตั้งแต่กลับมาอยู่ที่ไร่ก็ไม่เคยมีใครเลยนะคะ” มีนมีนาถลันหัวเราะ “อย่าพูดให้ใครฟังนะลูกพี่ช”

เมื่อคนฟังพยักหน้า มีนมีนาจึงขยับเข้าไปอีก โนมตัวมากกระซิบเสียงเบาว่า

“พี่ลมเขาถัวการมีแฟนตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วละ อย่าเอ็ดไปนะคะ เขาค่อนข้างหวงชีวิตโสดของตัวเอง กลัวว่าวันหนึ่งความสงบเงียบของเขาจะถูกทำลาย ขนาดกับพ่อแม่ยังไม่อยากอยู่ด้วย ต้องไปสร้างบ้านอยู่คนเดียว เขาระวังตัวมากนะคะ ไม่ค่อยได้ปฏิสัมพันธ์กับใครเท่าไร”

มีนมีนาพูดไปก็หัวเราะคิกคักไป

“ถ้าหวงขนาดนั้นก็น่าจะไปบวชเป็นพระให้สิ้นเรื่องสิ้นราวนะคะ บวชเสร็จเข้าป่าไปเลยก็ดี” พิมพ์พิชญาเสริมแล้วหัวเราะไปด้วยเช่นกัน

“ตอนเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยนะ...” มีนมีนาพูดขึ้นก่อนจะเหลือบไปมองนอกหน้าต่าง เห็นสัรชอยู่กับปวันวาทข้างนอกก็โล่งใจที่จะเล่าต่อไปว่า “ผู้หญิงชวนขึ้นไปถึงบนห้อง ให้ไปส่งบนเตียงแบบเตรียมพลิกายถวายตัว

เต็มที่ แต่พ่อคุณดันวิ่งหนีจนปาราบ เรามีฉายาด้วยนะคะสมัยเรียน”

พิมพ์พิชญอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ ทว่าทำได้เพียงกลืนยิ้มกับ หลุดเสียงหัวเราะคิกคักเบาๆ เท่านั้น

“ฉายาอะไรคะ”

“ลมมฤตยูคะ ฉายานี้ไม่ใช่ได้มาเพราะโชคช่วยนะ พอพี่ลมวิ่งหนี แม่สาวคนนั้นไป รุ่งเช้าเจ้าหล่อนก็เอาไปเมาท์ให้เพื่อนฟังเกือบทั้งคณะ ตั้งแต่วันนั้นพี่ลมก็เลยโดนล้อจนเรียนจบ คือเขาวิ่งเร็วจนปาราบนะคะ”

“คนแบบนี้ก็มีบนโลกด้วยนะคะ” พิมพ์พิชญว่าซ้ำๆ

“อ๊วย เดียวลูกพี่ชอยู่นานๆ ไปก็รู้เอง พี่ลมมีอะไรแปลกๆ อีกเยอะ เขาชื่อลมก็ลมสมชื่อนั้นแหละ บางทีก็เป็นลมธรรมชาติ บางทีก็เป็นลมพายุ บางครั้งพัดมาก็เย็น แต่บางครั้งพัดพาความร้อนมาด้วยก็มี”

ลูกพี่เก็บเกี่ยวข้อมูลเกี่ยวกับสรัชไปเรื่อยๆ อย่างน้อยๆ ก็ได้รู้ว่า คนแบบพ่อเลี้ยงสรัชเป็นอย่างไร

หญิงสาวถือคติที่ว่ารู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง และศึกครั้งนี้ หล่อนจะต้องเป็นคนชนะ!

พอได้ข้อมูลทุกอย่างที่อยากรู้เรียบร้อยแล้วหญิงสาวก็เดินออกมาที่ ห้องนั่งเล่น เห็นปวันวาทเล่นอยู่กับภาจรีและมินมีนา ส่วนสรัชนั่งคุยอยู่กับ ผู้เป็นบิดา ชายหนุ่มหันมามองหล่อนเล็กน้อย เล็กน้อยจริงๆ เพียงแค่แวบ เดียวเท่านั้น ทำราวกับว่าสบตาหล่อนแล้วหล่อนจะเข้าไปสิงในร่างของเขา อย่างนั้นแหละ

“อามินชา คุณย่าชา” เสียงแจ้วๆ ของปวันวาททำให้ทั้งมินมีนาทั้ง ภาจรีผลัดกันพัดแม่หนูน้อยจนเจ้าตัวดินไม่หยุด แต่พอเหลือบมาเห็น ผู้เป็นแม่ก็ลุกขึ้นก่อนจะวิ่งเข้าไปหาอย่างด่วนจี๋ แล้วล้วงดอกไม้จากกระเป๋าลើ้ออกมายื่นให้

“คุณแม่ชา...”

พิมพ์พิชญารับดอกไม้สี่เหลืงดอกเล็กคล้ายดอกทานตะวันมาไว้ในมือ กลับดอกไม้เหลืงนวลบอบช้ำเป็นรอยจนแทบจะไม่เป็นทรง ทว่าก็ยังระบายยิ้มเล็กๆ ยามทอดสายตามองอย่างเอื้อเอินดู ก่อนจะลูบศีรษะลูกสาวเบาๆ

ปวันวาทวิ่งกลับไปหาหมิ่นหมิ่นดั่งเดิม พิมพ์พิชญ่าจึงเดินไปนั่งข้างๆ หญิงสาว หลังจากคุยกับภจรีเล็กน้อย สรรค์ก็ชวนกลับบ้านเพราะกลัวว่าจะมืด

หญิงสาวเดินตามออกไปทีหลัง เห็นเขากับปวันวาทเตรียมพร้อมสำหรับารออกเดินทางแล้ว แต่หล่อนตัดสินใจแล้วว่าจะไม่มีวันซ้อนท้ายผู้ชายคนนี้อีกเด็ดขาด!

“คุณกับวินดีไปเถอะ ฉันจะเดินกลับเอง” พุดจบก็สะบัดหน้าแล้วเดินผ่านจักรยานสีฟ้าของเขาไปอย่างไม่ไยดี หล่อนรู้ว่าถ้าตัวเองขึ้นรถไปกับเขา จะต้องโดนแกล้งด้วยการปั่นจักรยานเร็วๆ อีกแน่ๆ แต่ถ้าหล่อนไม่ไปด้วย เขาก็จะขี่ปกติ

สรรค์ปั่นจักรยานของเขาตามมาตติๆ โดยมีปวันวาทนั่งเกาะเอวอยู่ข้างหลัง

“ขึ้นมาเถอะน่า หรือคุณเห็นว่ามันเป็นจักรยานถึงนั่งไม่ได้” เขาว่าเสียงเข้ม แต่พิมพ์พิชญ่าไม่สน หล่อนตั้งหน้าตั้งตาเดินต่อไปเรื่อยๆ เขาปั่นตามอย่างไม่วลดละทั้งยังกดกริ่งเสียงดังอีกต่างหาก “อ้อ ผมลืมไป คุณเคยเป็นตั้งดาราตั้งนี่นะ คงเคยนั่งแตรรถหรูๆ แพงๆ เมาเมึ่มๆ ้อัจักรยานแบบของผมนี่คงไม่เคยนั่ง”

พิมพ์พิชญ่าสูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามระงับอารมณ์โกรธของตัวเองอย่างสุดกำลัง กลับตาถอนหายใจก่อนจะหันกลับไปเผชิญหน้ากับพ่อเลี้ยงหนุ่ม

“จักรยานเคยนั่ง แต่ไม่เคยนั่งแล้วเสี่ยงตายขนาดนี้มาก่อน”

พุดจบก็หันกลับแล้วเดินไปต่อ สรรค์ไม่ได้พุดอะไรอีก แต่ปั่นตาม

หล่อนอยู่เหมือนเดิม ทั้งที่พิมพ์พิชญาอยากให้เขาป่วนกลับไปที่บ้านก่อนด้วยซ้ำ

“อ้ายคนจนจำต้องทนปั่นรถถีบ จะไปจีบอีน้องคนงาม พอไปถึงอ้ายก็ฟังเอ็นถาม พอไปถึงอ้ายก็ฟังเอ็นถาม อีน้องคนงามกินข้าวแลงแล้วกา”^๑ ชายหนุ่มร้องเพลงคลอขึ้นมาเบาๆ

น้ำเสียงทุ้มทุ้มลึกทำให้พิมพ์พิชญาชะงักก่อนจะพยายามเดินต่อไปให้เป็นปกติที่สุด แต่ยิ่งพยายามเดินปกติมากเท่าไร จังหวะการเดินมันก็ยิ่งไม่ปกติมากเท่านั้น

สติ พิมพ์พิชญา...สติ!

“พ่อลมร้องเพลงเพราะ” ปวันวาทชมเปาะ พร้อมกับยกนิ้วโป้งป้อมๆ ของเจ้าตัวให้สรรชดูเป็นการยืนยัน “คุณแม่ขา...”

สรรชขับรถเข้ามาจอดข้างๆ พิมพ์พิชญาที่หยุดเดิน คิดว่าปวันวาทคงจะมีเรื่องพูดกับหล่อนโดยไม่ได้คิดเลยว่าการจอดครั้งนี้มันอาจจะนำพาอะไรบางอย่างมาสู่ตัวเอง

“อะไรคะ” พิมพ์พิชญาว่าเสียงหวาน ลูบแก้มลูกสาวเบาๆ

“ดอกไม้ที่วันดีให้คุณแม่ เก็บเอาไว้ดีๆ นะคะ”

พ่อเลี้ยงหนุ่มเริ่มตัวแข็งขึ้น และทำท่าจะปั่นจักรยานต่อ ด้วยเกรงว่าปวันวาทจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ แต่ขณะที่กำลังจะออกรถ เสียงเล็กๆ ก็ดังขึ้นอีกครั้งว่า

“พ่อลมฝากวินดีไปให้คุณแม่ พ่อลมว่าวินดียิ้มแล้วน่ารักเหมือนคุณแม่ด้วยนะคะ”

สรรชแทบจะหน้าคว่ำลงตรงนั้น เขาสัญญากับตัวเองว่าจะไม่พูดอะไรให้วินดีฟังอีกเด็ดขาด

“หนูฟังผิดหรือเปล่าคะ หนูน่าจะฟังผิดแน่ๆ เลยวินดี” ชายหนุ่ม

^๑ เพลง “สาวมอเตอร์ไซด์” ศิลปิน จรัส มโนเพชร สุนทรี เวชานนท์

พยายามแก้ไขสถานการณ์

“ไม่ผิดค่ะ พ่อลมพูดเองว่าคุณแม่ขี้มน่ารัก วินดีก็ขี้มน่ารักเหมือนคุณแม่”

เอาละ ชายหนุ่มรู้อีกอย่างหนึ่งว่าเขาไม่ควรพูดอะไรต่อจากปวันวาท ห้ามแย้งเด็ดขาด!

ชายหนุ่มไม่ได้หันกลับไปมองพิมพ์พิชญ์อีกตอนที่ปั่นจักรยานนำปีก่อน แต่ถ้าหากเขาหันกลับมาองสัณทิต คงจะเห็นว่าที่แก้มเนียนละเอียดของพิมพ์พิชญ์ซับสัระเรือ่ไปทั้งแถบ พร้อมกับที่หญิงสาวระบายยิ้มออกมาอย่างอายๆ

กามเทพตัวน้อยเพลงศรแม่นยำอย่างไม่มีที่ติ เพราะไม่ใช่แค่หล่อนที่เขียนจนแทบม้วน สัระเองก็เขียนเหมือนกัน...เพราะว่าเขาพูดกับปวันวาทแบบนี้จริงๆ

๓

ใต้ท้องฟ้ามีหลังคาบ้าน

สร้อยคือผู้ชายร้ายกาจคนหนึ่ง!

พิมพ์พิชญ์ผุดลุกขึ้นเมื่อความอดทนของหล่อนสิ้นสุดลง ณ วินาทีนั้น ไม่เคยคิดว่าผู้ชายอย่างสร้อยจะเจ้าคิดเจ้าแค้น หรือว่ามีความคิดจุจกถึงขนาดสามารถตัดน้ำตัดไฟบ้านหลังที่หล่อนอยู่ได้ ถ้าหากบ้านของเขาเป็นอย่างบ้านหลังนี้ด้วยหล่อนก็คงจะรู้สึกเดือดร้อนนัก

ทว่าในขณะที่หล่อนต้องทนนั่งเหนียวตัวอยู่ในความมืดเป็นชั่วโมงบ้านของเขากลับเปิดไฟสว่างจ้า ทั้งยังเห็นเขายืนรดน้ำต้นไม้หน้ารั้วรั้วอีกต่างหาก การกระทำของชายหนุ่มทำให้พิมพ์พิชญ์มั่นใจว่าเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นกับหล่อนนี้เป็นฝีมือของเขาย่างแน่นอน

หญิงสาวเดินออกจากบ้านผ่านสวนสวยไปตามทางเดินมืดสนิทตรงไปยังบ้านของสร้อย เมื่อผ่านเฉลียงหน้าบ้านไปแล้วเห็นประตูเปิดอยู่หล่อนจึงตรงดิ่งเข้าไป เจ้าของบ้านนั่งอยู่บนโซฟาหนังสีน้ำตาล เขี่ยดขยายาวอย่างสบายอารมณ์ โดยมีวันวาตนั่งอยู่บนพื้นพรมใกล้ๆ เขาไม่สนใจหล่อนที่กำลังเดินหน้าบึ้งเข้ามาลักนิด

พิมพ์พิชญารู้ว่าเขาเห็นตั้งแต่หล่อนปรากฏตัวที่หน้าประตูแล้ว แต่
สรัชก็คือสรัช เขากำลังเล่นสงครามประสาธอยู่อย่างไรละ!

“คุณแม่”

เสียงหัวเราะหุ้มลึกดังขึ้นขณะที่เขาดูรายการโทรทัศน์อะไรสักอย่าง เขา
ทำท่าเหมือนมีความสุขมาก แเน่ละบ้านของเขาไม่ได้ถูกตัดน้ำตัดไฟอย่าง
บ้านของหล่อน สรัชพาวันวาทมาที่บ้านของเขาตั้งแต่หัวค่ำ จัดการอาบน้ำ
อาบทำให้จนเรียบร้อย หญิงสาวมองร่างเล็กในชุดนอนลายหมีสีฟ้าอ่อน
ผมหันหน้าถูกมัดเป็นจุ๊กเล็กๆ ดูน่ารัก คงเป็นฝีมือของสรัชอีกนั่นแหละ

ตอนที่เขาเดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับบอกว่าขอชุดนอนของลูกเพราะ
วันวาทจะอาบน้ำที่นั่น หญิงสาวก็ไม่ได้นึกอะไรอะไรเพราะตอนนั้นที่บ้าน
ไฟยังไม่ดับ แต่พอเริ่มมืดไฟบ้านหล่อนกลับดับทั้งหลัง ขณะที่บ้านของเขา
ไม่ได้รับผลกระทบอะไรสักนิด พิมพ์พิชญาพยายามอดทนเพราะคิดว่าอีก
ไม่นานไฟก็คงมา น้ำไหลก็คงจะได้อาบน้ำอาบทำ แต่รอเป็นชั่วโมงไฟก็ยัง
ดับเหมือนเดิม จนกระทั่งความอดทนสิ้นสุดลง

“คุณลม” หญิงสาวเรียกด้วยน้ำเสียงปกติ พยายามไม่แสดงอาการ
อะไรให้ลูกเห็น หล่อนไม่อยากจะให้วันวาทรับรู้ว่าการหล่อนกับเขากำลังทำ
สงครามกัน ดังนั้นแม้จะโกรธมากขนาดไหน พิมพ์พิชญาก็จำเป็นต้อง
ป็นหน้ายิ้มขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง “ฉันขอคุยด้วยหน่อย”

“ผมไม่ว่าง” เขาว่าก่อนจะกดเปลี่ยนช่อง จากนั้นก็หัวเราะร่วนอีก
ไม่ได้หันมามองเลยด้วยซ้ำ แม้แต่หางตาเขาก็เหลียวมาไม่มอง!

วันวาทเงยหน้ามองแม่ที่ยืนอยู่ด้วยดวงตาใสแจ้ว ก่อนจะหันมามอง
พ่อที่นอนเหยียดอยู่บนโซฟา จากนั้นจึงพูดขึ้นว่า

“คืนนี้พ่อลมกับแม่พิชจะนอนด้วยกันมั๊ยคะ”

เด็กหญิงถามซื่อๆ แต่ทำเอาพิมพ์พิชญาชะงัก ทำท่าจะพูดอะไรแต่
ไม่ได้พูด ขณะที่สรัชขยับตัวลุกขึ้นนั่ง มองเจ้าของคำถามที่นั่งเล่นตุ๊กตาอยู่
ที่พื้นแล้วทำท่าจะพูดอะไรเหมือนกัน แต่พอเห็นแววตาที่อับริสุทธีเป็น

ประกายจ้องมองมาที่เขาแล้วก็กลับพูดอะไรไม่ออก กลายเป็นพิมพ์พิชญาที่เดินเข้ามาใกล้ลูกแล้วพูดเสียงหวาน

“คืนนี้คืนดีต้องไปนอนที่บ้านน้ากับแม่” หญิงสาวเลี้ยงที่จะพูดถึงสร้อย และต้องพักเรื่องที่เขาดัดไฟตัดน้ำที่บ้านหล่อนเอาไว้ก่อนด้วย

ปวันวาทเฝ้าปากนิดๆ อย่างไม่ค่อยเข้าใจ ก่อนขยับลุกขึ้นเติมความสูงของตัวเอง กอดตุ๊กตาหมีไว้แนบอกพร้อมกับเอ่ยด้วยความสงสัยต่อไปอีกว่า

“คุณพ่อนอนที่ไหนคะ”

ชายหนุ่มหันขวับไปสบตากับพิมพ์พิชญาโดยอัตโนมัติ ความอึดอัดบางอย่างสะท้อนผ่านแววตาของคนทั้งคู่ คิ้วเรียวบางเรียงเส้นเป็นระเบียบของหญิงสาวเริ่มขมวดมุ่นเมื่อรู้สึกถึงความกดดันบางอย่าง

ปวันวาทหันไปมองพ่อที่หันมามองแม่ที่ระหว่างรอคำตอบ ทว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่ได้คำตอบจนนึกสงสัยว่าทำไมแม่ถึงต้องไปอยู่บ้านหลังนั้น และทำไมพ่อต้องมาอยู่บ้านหลังนี้ เด็กหญิงคิดแบบเด็กๆ ว่าพ่อกับแม่จะต้องอยู่ด้วยกันในบ้านหลังไหนสักหลังหนึ่ง

“คุณพ่อจะนอนที่บ้านหลังนี้คะ” พิมพ์พิชญาตัดสินใจตอบไปในที่สุด เพราะเชื่อว่าคำถามของปวันวาทจะไม่จบแค่นั้นอย่างแน่นอน และก็เป็นจริงดังคาด

“ทำไมพ่อลมนอนกับแม่พี่กับวินดี” เด็กหญิงถามขึ้นมาอีก แต่คราวนี้หันไปถามสร้อยบ้าง “วินดีนอนไม่คืนหรือคะ”

“ถ้าเรานอนด้วยกันสามคนมันจะเบียด เพราะงั้นวินดีนอนกับแม่แค่สองคนจะสบายกว่านะคะ” คนพูดลูบหัวเด็กหญิงเบาๆ ดวงตาสดใสหม่นลงจนหัวใจของสร้อยไหววูบ

“ไม่เบียดหรือคะ วินดีอยากให้อพอลม แม่พี่นอนกับวินดี”

“วินดีขา...” พิมพ์พิชญาทรุดตัวลงนั่งก่อนจะกอดร่างเล็กไว้แนบอก “เตียงมันแคบ วินดีอาจจะนอนไม่สบาย เอาไว้ถ้าเราเปลี่ยนเตียงใหม่ค่อย

นอนด้วยกันดีมั๊ยคะ”

สร้อยพยักหน้าเห็นด้วย

ปวันวาทหน้ามอยลงก่อนจะกระซิบตุ๊กตาหมีในอ้อมกอดของตัวเอง จากนั้นจึงหันไปมองสร้อยด้วยแวตาท้ออ้นๆ ก่อนจะหันมาหาพิมพ์พิชญาแล้ว อ่อนอีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้น...พ่อลมกับแม่พิชก็นอนด้วยกันในห้อง วินดีก็ไปนอนอีกห้องดีมั๊ยคะ”

“ไม่ต๊าย!”

สร้อยและพิมพ์พิชญาต่างก็พูดขึ้นมาพร้อมกัน สายตาของคนที่ทั้งคู่สบประสานก่อนจะหันออกไปคนละทาง

จะให้ให้นอนร่วมห้องกับสร้อยหรือ...ไม่มีทาง!

“คุณพ่อกับคุณแม่โกรธกันหรือคะ” เด็กหญิงถามพาชื่อ

สร้อยรีบส่ายหน้า “เปล่าค่ะ ไม่ได้โกรธกัน”

“ถ้าพ่อลมกับแม่พิชไม่ได้โกรธกันทำไมถึงต้องอยู่คนละบ้าน ทำไมถึงไม่อยู่ด้วยกันล่ะคะ” ดวงตาที่เต็มไปด้วยคำถามของคนพูดมองพ่อกับแม่อย่างต้องการคำตอบ “แม่พิชโกรธพ่อลมที่ไม่ให้ซ้อนท้ายจักรยานกลับบ้านด้วยใช้มั๊ยคะ”

พิมพ์พิชญารู้สึก แต่ยังไม่ทันตอบเด็กหญิงก็พูดต่อไปอีกว่า

“พ่อลมไม่ได้อยากให้แม่พิชเดินกลับบ้านเองสักหน่อย ตอนกลับมาถึงบ้านพ่อลมยังบอกเลยว่าจะปั่นกลับไปรับแม่พิช พ่อลมห่วงคุณแม่ล่ะคะ วินดีเห็นพ่อลมยืนรอตั้งนาน รอจนคุณแม่กลับมาถึงพ่อลมถึงเข้ามาในบ้าน”

สร้อยได้แต่ทำหน้านิ่ง ไม่ได้พูดอะไร รวากับว่าเขารู้เรื่องอะไร ทั้งสิ้น ลำคอตั้งตรง ริมฝีปากเรียวเม้มแน่น แม่จะแอบกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ก็ตาม เขาว่าไม่ควรจะพูดอะไรมากกว่าการนั่งเฉยๆ เพราะไม่อย่างนั้นปวันวาทจะไม่หยุดแค่นี้ ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนเขาแบบนั้น

พิมพ์พิชญาหันไปมองหน้าสร้อย เห็นเขาไม่ได้ปฏิเสธอะไรก็รู้สึกวาวว

อย่างไรชอบกล ก่อนจะรีบส่ายหน้าแก้เก้อ

“แม่ไม่ได้โกรธเรื่องนั้นหรอกค่ะ”

“ถ้าพ่อลมกับแม่พิชไม่โกรธกัน ค็นนี่เรานอนด้วยกันนะคะ”

สรัชลุกขึ้นยืนก่อนจะลูบหัวปวันวาทเบาๆ มองเจ้าตัวยุ่งด้วยแววตาเอ็นดู เขาไม่ค่อยเข้าใจเด็กมากนักเพราะชีวิตนี้ไม่ค่อยได้คลุกคลีกับเด็กสักเท่าไร และไม่คิดว่าจะมีเด็กมาให้คลุกคลีด้วยอย่างปัจจุบันทันด่วนแบบนี้ ดังนั้นเรื่องพฤติกรรมหรือพัฒนาการของเด็กแต่ละวัยจึงเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับเขามาก

ชายหนุ่มมองพิมพ์พิชญาด้วยแววตาเรียบนิ่งครุ่นหนึ่ง ก่อนจะดึงแขนหล่อนให้เดินออกไปยังมุมหนึ่งของห้อง แล้วกระซิบเสียงเบา

“คุณเลี้ยงลูกยังไงให้ฉลาดทันคนแบบนี้ฮิ ฉลาดเกินวัยไปหรือเปล่า”

สรัชรู้ว่าปวันวาทก็คงสงสัยไปตามประสาเด็ก และพูดไปอย่างที่ตัวเองคิดนั่นแหละ แต่การกระทำของปวันวาทมันเหมือนเด็กที่รู้อะไรมากกว่าวัยของตัวเอง ถึงจะไม่ค่อยรู้เรื่องเด็กเล็กมากนัก แต่สัญชาตญาณของเขาก็บอกได้ดีว่าเด็กคนนี้ไม่ธรรมดา

“เลี้ยงปกติ กินข้าวสามเวลา นอนครบแปดชั่วโมง” พิมพ์พิชญาว่าหน้าตาย สายตาคมกริบของหญิงสาวตัวดมามองเมื่อนึกขึ้นได้ว่าหล่อนมีเรื่องจะต้องจัดการเขาจึงพูดเสียงเบาว่า “คุณจงใจตัดไฟตัดน้ำบ้านหลังนั้นไหม้ย”

“อะไร”

สรัชทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ทว่าอาการไม่รู้ไม่ชี้ของเขานั้นแหละเป็นตัวฟ้องอย่างดีว่าเขาทำ พิมพ์พิชญาคิดว่าเขาโกหกได้ไม่เนียนเท่าไร มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นเขา

“ผมจะไปตัดน้ำตัดไฟบ้านหลังนั้นได้อย่างไร คุณนั่นแหละไปทำอะไรให้ไฟฟ้าลัดวงจรหรือเปล่า”

“นี่!” พิมพ์พิชญาว่าหน้าเคร่ง “ฉันยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง อ้อ ฉัน

รู้ทันคุณนะคุณลม ถ้าคิดจะมาไม้นับบอกเลยว่าได้ผล หรือคุณจะให้ฉันไปบอกแม่คุณว่าคุณแก๊งอะไรฉันบ้าง”

พอพูดถึงภาริ สรัชก็หน้าตึงทันที ริมฝีปากของชายหนุ่มเหี่ยยดอย่างคนไม่พอใจ หล่อนคิดว่าแม่เขาจะเข้าข้างหล่อนไปเสมอทุกเรื่องหรืออย่างไร...อ้อ แล้วโตปานนี้ยังจะทำตัวเป็นเด็กซี้ฟ่องอยู่อีก

“ซี้ฟ่อง” สรัชตราหน้าว่าหล่อนเลียงเข็ม “เชิญซี้มาสามศอกไปบอกแม่ผมเลยว่าผมแก๊งคุณ”

“ฉันไม่ได้ซี้ฟ่อง คุณนั่นแหละทำอะไรเป็นเด็กๆ สนุกนักหรือที่ได้แก๊งคนอื่น”

“สนุกสิ ถ้าไม่สนุกผมจะทำทำไม จริงมั๊ย” คนพูดฉีกยิ้มร้ายกว้าง

“ยอมรับแล้วสินะว่าคุณเป็นคนทำ ตัดน้ำตัดไฟเสร็จแล้วก็รู้จักต่อกลับคืนด้วยนะคะ ไม่อย่างนั้นเป็นเรื่องแน่นอน”

“คุณมีสิทธิ์อะไรมาสั่งผมไม่ทราบ นี่มันบ้านของผม”

“ค่ะ บ้านของคุณ”

พิมพ์พิชญาว่าแล้วก็เดินผ่านสรัชไปจูงปวันวาทพาเดินออกไปจากบ้านเขา กลับไปยังบ้านที่หล่อนอยู่ สรัชเดินตามไปจนถึงบ้านหลังนั้น ไม่ได้ห้วงพิมพ์พิชญาหรอก เขาห้วงปวันวาทต่างหาก ชายหนุ่มบอกตัวเองอย่างนั้นก่อนจะจัดการไฟกับน้ำที่เขาเป็นคนทำให้กลับมาใช้งานได้เหมือนเดิม

“เรียบร้อยแล้ว” บอกพลางทำหน้ายู่่ง

“เรียบร้อยแล้วก็กลับไปบ้านคุณเถอะ ฉันจะอาบน้ำนอน” หญิงสาวว่าง่ายๆ แล้วทำท่าจะเดินขึ้นไปบนบ้าน

สรัชรู้ว่าท่าทางนิ่งๆ ของพิมพ์พิชญาเป็นเพราะหล่อนกำลังไม่พอใจเธออยู่ ถึงเขาจะมีข้อกังขากับหล่อนอยู่มาก แต่ก็รู้สึกผิดอยู่ดีที่พิทุตแบบเมื่อครู่ออกไป ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนจะพูดชัดขึ้น

“ผมขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจ”

คนที่กำลังก้าวขึ้นบันไดชะงักอยู่ตรงนั้น แต่ไม่ได้หันกลับมามองคน

ที่ยืนถือไขควงอยู่ตรงโซฟา หล่อนได้ยินเสียงถอนหายใจของเขาเบาๆ ตั้งใจจะรอให้เขาเดินออกไปก่อนจึงจะกลับขึ้นไปบนบ้าน แต่ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่ยอมกลับออกไปง่ายๆ

“ฉันไม่ได้คิดอะไรหรอกค่ะ มันเป็นเรื่องจริง ฉันกับวินดีเป็นผู้อาศัยเท่านั้น”

น้ำเสียงของคนพูดเรียบเรื่อย ไม่ได้มีแววประชดประชันอะไร แต่คนฟังกลับรู้สึกผิดมากขึ้นไปอีก เขาไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนั้นเสียหน่อย สัธยเริ่มไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเอง ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้รู้จักผู้หญิงคนนี้ แต่ทำไมมันถึงรู้สึกเจ็บแปลบตอนที่หล่อนพูดแบบนั้น

“อย่างอนสิลูกพี่” สุดท้ายก็ลบความรู้สึกผิดของตัวเองโดยการพูดเสียงอ่อนลง แม้มันจะไม่ได้ช่วยให้ความรู้สึกผิดจางหายไปก็เถอะ แต่อย่างน้อยๆ เขาก็ได้จ้อหล่อนก็แล้วกัน ปกติไม่เคยจ้อใครสักคน ไม่เคยคิดจะจ้อใครด้วย!

“คุณลม ฉันมีท่าทางอนคุณด้วยหรือไง” พิมพ์พิชญาหันกลับมาพร้อมกับทำหน้าเบื่อเต็มทน หล่อนมองคนที่ยืนอยู่ห่างออกไปหลายช่วงตัวอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง น้ำเสียงตืดจะอ้อนของเขาทำให้หญิงสาวถึงกับต้องขมวดคิ้วมุ่น “การที่คุณพูดความจริงออกมาว่าที่นี่มันบ้านของคุณ ฉันจำเป็นต้องไปโกรธคุณด้วยหรือ ก็ในเมื่อมันเป็นความจริง”

“ก็คุณ” สัธยยกมือขึ้นมาเกาท้ายทอยเบาๆ เลื้อยสีขาวตัวบางๆ ย้วยๆ ของเขาแนบกายจนเห็นร่างหนาแกร่งเด่นชัด

พิมพ์พิชญาแสร้งไปทางอื่นเพราะไม่อยากเห็น ก่อนจะอธิบาย

“ฉันไม่ได้โกรธคุณค่ะ ฉันแค่เหนื่อยที่ต้องมาเจอสงครามประสาทแบบเด็กๆ ของคุณ”

พิมพ์พิชญาารู้สึกล้าไปทั้งตัว ถ้าหากล้มตัวลงนอนและหลับตาลงคิดว่าร่างกายคงจะปิดตัวเองทันที ตอนนั้นแค่แรงจะเถียงกับเขาก็แทบจะไม่มีแล้ว พลังชีวิตของหล่อนริบหรี่เต็มทน

“ผมโตแล้ว” เขาเถียงไม่จริงจึ่งนักพร้อมกับทำท่าเบ่งกล้าม

พิมพ์พิชญาสายหั้นระอาใจ เตรียมตัวจะเดินขึ้นไปบนบ้าน เพราะไม่อยากจะพูดอะไรอีก ปากบอกว่าโต แต่การกระทำของเขามันก็ยังเป็นเด็ก อยู่ดีนั้นแหละ

“ผมโตแล้วนะคุณ ไม่ใช่เด็กๆ เพราะงั้นสงครามระหว่างผมกับคุณ มันไม่ใช่สงครามแบบเด็กๆ อีกแล้ว” พอเห็นหล่อนไม่สนใจ สรรค์ก็พูดขึ้นมาอีก

“เอาที่คุณสบายใจเถอะ” หญิงสาวว่าอย่างนั้นแล้วก็เดินขึ้นบ้านไป ดี๊อๆ

แต่สรรค์ไม่ยอมเลิกง่ายๆ ชายหนุ่มยังเดินตามขึ้นไปจนถึงบนห้อง เห็นปวันวาทนั่งอยู่บนเตียงจึงเดินเข้าไปหา พิมพ์พิชญาตัวตึงตามอง แต่ไม่พูดอะไร เขาจึงทำท่าไม่รู้ไม่ชี้ เดินไปนั่งข้างๆ เด็กหญิงหน้าตาเฉย

“พ่อลมมานอนกับวินดี้เธออะ” เด็กหญิงยิ้มกว้าง ก่อนจะหยิบหนังสือนิทานภาพออกมามอง “พ่อลมดูสิ ลูกหมื่นนอนอยู่ตรงกลาง แม่หมื่นนอนทางซ้าย พ่อหมื่นนอนทางขวา”

สรรค์มองตามนิ้วป้อมเล็กๆ ที่ชี้ให้ดู เริ่มจะเข้าใจแล้วว่าที่ปวันวาทอยากให้เรามานอนด้วยคงเพราะจำมาจากนิทานภาพพวกนี้

“ถ้านอนกันแบบนี้จะหลับฝันดี” ปวันวาทใช้มือซ้ายประคบมือขวา ก่อนจะแนบหลังมือกับแก้มตัวเอง เอียงตัวไปทางซ้ายอย่างน่ารัก พร้อมกับหลับตาพริ้ม ริมฝีปากบางเล็กยิ้มหวานอย่างมีความสุข

สรรค์มองด้วยความเอ็นดู เห็นความรู้สึกอันบริสุทธิ์ของเด็กแล้วก็นึกถึง เขาเพิ่งเข้าใจคำที่แม่มักพูดบ่อยๆ เตี้ยวันนี้เองว่าเด็กเป็นสีขาว เมื่อเติบโตขึ้นไปเรื่อยๆ ความบริสุทธิ์ที่มีจะถูกแต่งแต้มโดยคนรอบข้าง สังคม สภาพแวดล้อม ถ้าอยู่ในความบริสุทธิ์ แต่งแต้มด้วยสีบริสุทธิ์ เด็กก็จะเติบโตไปอย่างงดงาม แต่ถ้าเด็กถูกแต่งแต้มด้วยสีดำความบริสุทธิ์มันก็จะค่อยๆ จางหายไปทีละเล็กละน้อย...

“มานอนตรงนี้ละคะ ไหนเล่านิทานให้ฟังได้หรือเปล่า” สรรค์เอนตัวลงพิงหัวเตียง ก่อนจะบอกให้ปวันวาทขยับเข้ามานอนในอ้อมแขนแล้วกอดร่างเล็กเอาไว้โดยมีหนังสือภาพวางไว้บนตัก

เด็กหญิงเล่านิทานเสียงเล็กหวานไปตามจินตนาการของตัวเองตามภาพที่เห็น สรรค์รับฟังพร้อมกับคอยซักถามบ้างในบางครั้ง ชั่วขณะหนึ่งเขาเห็นคนที่ยืนอยู่ที่หน้าตู้เสื้อผ้าหันมามองด้วยแวตาว่างเปล่า

สรรค์มองภาพของหญิงสาวที่ยืนห่างออกไป...พร้อมกับการซ่อนทับของภาพอะไรบางอย่างที่แหงนวิน...ชายหนุ่มสลัดไล่ความคิดนั้นก่อนจะมองพิมพ์พิชญาอีกครั้ง แต่หญิงสาวเดินหายเข้าไปในห้องน้ำพร้อมกับเสียงของปวันวาท

“ฝนตก...ลูกหมีกางร่ม ต้องออกไปข้างนอก ถ้าไม่กางร่มจะเปียก”

เด็กหญิงพลิกหน้ากระดาษไปพร้อมกับบรรยายภาพไปด้วย กระทั่งมาถึงภาพที่ครอบครัวของลูกหมียืนมองพระจันทร์อยู่ที่หน้าบ้าน ภาพของพระจันทร์ยิ้มเรียกความสนใจของปวันวาทมากที่สุด เด็กหญิงชี้ไปที่ภาพของพระจันทร์ก่อนจะพูดว่า “พระจันทร์ยิ้ม น่ารักจัง วินดีไม่เคยเห็น”

สรรค์ขมยิ้มก่อนจะลูบแก้มปวันวาทเบาๆ “ไว้วันหลังจะพาไปดูนะคะ”

“พระจันทร์อยู่บนท้องฟ้า แล้วใต้ท้องฟ้ามีอะไรคะ”

สรรค์ไม่ค่อยเข้าใจคำถามนัก ชายหนุ่มก้มลงมองดวงตาของปวันวาทที่ตั้งตารอคำตอบอย่างใจจดจ่อ เขาก็ไม่เคยคิดหาคำตอบของคำถามแบบนี้ด้วยสิ ถ้าถามว่าบนฟ้ามีอะไรก็ว่าไปอย่าง เห็นจะตอบง่ายๆ ว่ามีดาว มีพระจันทร์ แต่นี่ดันถามว่าใต้ท้องฟ้ามีอะไร แม้จะคิดอย่างนั้นแต่คนคิดก็อดเอ็นดูปวันวาทไม่ได้อยู่ดี เด็กอะไรช่างคิดซับซ้อนเกินวัยของตัวเอง

“ใต้ท้องฟ้ามีหลังคาบ้านไงคะ ใต้หลังคาบ้านก็มีพวกเราไง”

ปวันวาทรู้สึกพอใจในคำตอบจึงพยักหน้ายิ้มแย้มก่อนจะเล่านิทานต่อ เสียงเจื้อยแจ้วบวกกับอากาศเย็นๆ ทำให้สรรค์รู้สึกง่วงขึ้นมา ไม่นานทั้งแม่หนูน้อยทั้งสรรค์ก็หลับไปทั้งคู่ คนฟังนิทานหลับไปก่อน ส่วนคนเล่าหลับ

ที่หลัง

พิมพ์พิชญาเดินออกมาจากห้องน้ำก็เห็นปวันวาทนอนซบอกรัศรัซึ่งหลับตาพริ้มเช่นกัน หญิงสาวส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะเดินไปปิดประตูหน้าต่างชั้นล่าง จากนั้นจึงกลับขึ้นมาที่ห้องนอนอีกครั้ง หล่อนแตะที่ไหล่ของรัศรัเบาๆ เป็นการปลุกให้เขาตื่น แต่คนที่หลับไปแล้วกลับไม่มีทีท่าว่าจะตื่นขึ้นมาง่ายๆ

“คุณลม” หล่อนเรียกเขาเสียงเบา แต่อีกฝ่ายไม่ยอมตื่นหล่อนจึงขึ้นไปบนเตียงแล้วดึงปวันวาทออกมานอนติดๆ พอหมำให้ลูกเรียบริ้อยแล้วจึงปลุกเขาอีกครั้ง “คุณลม...ตื่นค่ะ กลับไปนอนที่บ้านได้แล้ว”

รัศรัขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะยันตัวลุกขึ้นนั่ง มองคนที่สวมชุดนอนสีคาราเมลที่นั่งอยู่ตรงหน้านิ่งๆ พิจารณาอย่างละเอียดว่าเคยเจอที่ไหน แต่คิดอย่างไรก็ยังไม่ออกอยู่ดี ชายหนุ่มลุกขึ้นมายืนห่างจากเตียงเล็กน้อย ก่อนจะถาม

“ผมกับคุณมีอะไรกันจริงหรือเปล่า” คราวนี้ไม่มีแววเล่นอย่างทุกครั้ง แม้จะเพิ่งตื่น แต่ดวงตาดำลึกของเขาที่สะท้อนความจริงจ้องอย่างชัดเจน พิมพ์พิชญาไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่พยักหน้าเท่านั้น ชายหนุ่มพยายามนึกว่าเขากับหล่อนเคยเจอกันที่ไหน แต่นึกอย่างไรก็ไม่ออกอยู่ดี ถึงจะบอกว่าเขาก็เถอะ คนเราถ้าเมาขนาดที่สามารถมีอะไรกันได้ก็ต้องจำเหตุการณ์ได้บ้าง แต่นึกกลับจำอะไรไม่ได้เลย

“ไว้ตรวจดีเอ็นเอแล้วทุกอย่างก็จะยืนยันเองนั่นแหละค่ะ ถ้าวันดีเป็นลูกของคุณจริง ผลทางวิทยาศาสตร์มันก็ไม่โกหกอยู่แล้ว”

“ทำไมผมถึงจำคุณไม่ได้”

“คุณต้องถามตัวเองสิ ทำไมถึงจำฉันไม่ได้”

“ผมไม่รู้จักคุณ” รัศรัยืนยันหนักแน่น “ถึงผมจะเอ็นดูวินดีมากก็เถอะ แต่บอกตามตรงว่าผมยังไม่เชื่อว่าคุณห้องกับผม”

“ฉันคงต้องเองมั้งคะ” พิมพ์พิชญาว่าเสียงเรียบ “คงเปลืองไปจ้างตา

คุณเข้า ก็เลยท้อง”

“พูดเหมือนเป็นปลาทอง” เขาว่าพร้อมหัวเราะเบาๆ

“นั่นมันปลากัด!” ปลาทองน่าจะเป็นเขาต่างหาก ความจำสั้นยิ่งกว่าหางอึ่งกระมัง

“อ้าว...” สรรเสริญท่ายทอยแก้เก้อ “เออะ...ที่ผมยอมให้คุณกับลูกอยู่ที่นั่นแบบไม่คัดค้านอะไร ผมก็แค่อยากรู้ว่าคุณจะไม่ไหนเท่านั้น ยอมรับตามตรงเลยว่ามันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่สุดในชีวิตของผม ที่คุณเดินมาบอกว่าเป็นพ่อของวินดี้ ตลอดชีวิตที่ผ่านมา...ผมแทบไม่ยุ่งกับใคร”

สรรเสริญไม่เคยคิดว่ามันเป็นเรื่องน่าอับอายอะไร เขาถูกล้อเรื่องนี้มาตลอดชีวิตวัยเรียน แต่ก็ไม่เคยมองว่ามันเป็นปมด้อย เขาไม่ใช่พวกเก็บแค้นอะไรเทือกนั้น...

“ค่ะ ฉันเชื่อว่ามันคงจะมีเรื่องมหัศจรรย์อีกเยอะรอคุณอยู่”

สายลมเย็นพัดมาวูบหนึ่งกระทบเข้าที่ผิวของพิมพ์พิชญานชนลูกเกรียว หล่อนกระชับผ้าคลุมไหล่เล็กน้อยก่อนจะกอดอก หล่อนยืนอยู่บริเวณระเบียงชั้นสองซึ่งอยู่ทางด้านหลังของบ้าน มีโกโก้ร้อนหอมกรุ่นวางอยู่ใกล้ๆ หลังจากที่พยายามข่มตาให้หลับแล้วแต่ทำอย่างไรก็ไม่หลับจึงลุกออกมาหาอะไรดื่ม และพบว่าที่เคาน์เตอร์ของบ้านมีเครื่องดื่มอยู่หลากหลายส่วนมากหนักไปทางพวกไวน์และชาหลากหลายชนิดวางอยู่ในตู้ แต่หญิงสาวเลือกที่จะดื่มโกโก้ร้อนในคืนที่อากาศเย็นเยียบอย่างนี้

ท้องฟ้าเบื้องหน้ามีดสนิท เป็นรัตติกาลสีดำที่คล้ำคลุมไปโดยรอบ มีดาวดวงเล็กๆ ส่งแสงริบหรี่เคียงข้างพระจันทร์ที่อยู่อีกมุมหนึ่งของท้องฟ้า มือเรียวยาวหยิบแก้วขึ้นมาก่อนจะยกขึ้นดื่ม เปลือกตาสีอ่อนหลับลงช้าๆ สูดดมกลิ่นหอมอันน่าหลงใหลของโกโก้ร้อนในมือ

ขณะที่พิมพ์พิชญากำลังปล่อยอารมณ์ไปกับบรรยากาศและความรู้สึกอันลึกซึ้งของตัวเองเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น เรียกให้หญิงสาวต้องลืมตาขึ้นมามอง...

ดึกสัปดาห์ที่แปลกทางอย่างนี้ยิ่งทำให้หัวใจหญิงสาวรู้สึกหิวขึ้นมา
หล่อนเดินเข้าไปยืนที่มุมด้านหนึ่งซึ่งติดกับบ้านของสร้อย

บริเวณช่องว่างระหว่างบ้านทั้งสองหลังมีสวนโมกอยู่ข้างล่าง หญิงสาว
เห็นเงาตะคุ่มๆ ของใครสักคนกำลังทำอะไรบางอย่างอยู่ตรงนั้นก็นึกกลัว
แต่ก็ยังพยายามเพ่งมองไปยังมุมมืดตรงนั้นด้วยเกรงว่าจะเป็นผู้ร้ายหรือ
อะไรเทือกนั้น เพราะตอนนี้อยู่ในไร่ลึกพอสมควร พิมพ์พิชญาขยับถอยหลัง
เมื่อเห็นว่าเจ้าของร่างสูงในมุมมืดเดินออกมายังบริเวณลานด้านนอก ซึ่งมี
ไฟส่องสว่างอยู่โดยรอบ

พอเจ้าของร่างนั้นปรากฏตัวภายใต้แสงสว่างพิมพ์พิชญาก็ถอนหายใจ
โล่ง เพราะเป็นสร้อยนั่นแหละ...เขาถือถุงอะไรบางอย่างออกไปจากบริเวณนั้น
พิมพ์พิชญามองไม่เห็นว่าเป็นถุงใส่อะไรไว้ แต่ชายหนุ่มเดินลัดเลาะไปอีกด้าน
หายไปในความมืดบริเวณที่ติดกับไร่ชา หญิงสาวหมุนตัวเดินออกไปจาก
บริเวณนั้น ก่อนจะลงไปข้างล่าง ในใจคิดว่าเขากำลังจะแก้มือหล่อนอย่าง
แน่นอน

พอลงไปถึงข้างล่างพิมพ์พิชญาก็เดินตามสร้อยไปกระทั่งเข้าไปถึง
บริเวณไร่ชาซึ่งเป็นทางลาด หญิงสาวไม่ทันระวังและไม่ชินกับทางบริเวณนั้น
จึงสะดุดและล้มกลิ้งลงไป เสียงกรีดร้องของหญิงสาวดังขึ้นพร้อมกับที่สร้อย
ออกตัววิ่งมาทางหล่อน ทว่าพอเขามาถึงพิมพ์พิชญาก็นอนเบือนดินเปียก
น้ำค้างอยู่ที่พื้นเสียแล้ว

“ลูกพี่!” เสียงเรียกของเขาฟังดูร้อนรน ขณะที่พิมพ์พิชญาพยายาม
ลุกขึ้น ปัดเศษดินเศษหญ้าออกจากตัว “เป็นอะไรหรือเปล่า”

หล่อนมองเห็นเขาไม่ชัดนัก พอเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นเพียงเงาแกร่งที่
อยู่ใกล้จนเกือบจะประชิดหน้า จนต้องผงะถอยหลังไปนิดหนึ่งก่อนจะพูด
ขึ้นว่า

“ไม่เป็นอะไรค่ะ แคเบือนเท่านั้น ไม่ได้เจ็บอะไรมาก” บอกแค่นั้นก็
ทำท่าจะเดินกลับ แต่เขาเรียกเอาไว้ก่อน

“ออกมาทำอะไรตึกๆ ตื่นๆ”

สองเท้าที่กำลังก้าวไปข้างหน้าหยุดลง หญิงสาวหันกลับมาองเขาในความมืด มองหาถุงในมือที่เห็นเขาเดินถือมา ปรากฏว่าตอนนี้มันหายไปแล้ว พุดกันตามตรงว่าหล่อนไม่ไว้ใจสรัชนั้นเอง บางทีคนอย่างเขาอาจจะแอบไปเอางูเงี้ยวเขี้ยวขอมาปล่อยที่บ้านหล่อนก็ได้...

“คุณละ ออกมาทำอะไรตึกตื่นปานนี้” น้ำเสียงตอนท้ายสละบัดน้อยๆ “ทำทางลับๆ ล่อๆ ไม่น่าไว้ใจ”

“อะไรของคุณ” สรัชพูดเสียงกลั้วหัวเราะ เสียงแหบพร่ากับการหัวเราะ หุ่่มต้งย่งทำให้หล่อนรู้สึกไม่ไว้ใจคนอย่างเขา “ผมไม่ได้ทำตัวลับๆ ล่อๆ อะไรสักนิดเดียว คุณนั่นแหละออกมาทำอะไร แอบตามผมมาละสิ”

“ใช่ คุณกำลังคิดจะแก้งอะไรฉันอีกแล้วใช่ไหม” พิมพ์พิชญาณาคัดค้น

ในความมืดที่พอมองเห็นกันรางๆ สรัชแทบจะมองภาพออกเลยว่า หล่อนกำลังทำหน้าอย่างไร น้ำเสียงของหญิงสาวราวกับตำรวสืบสวนกำลังเค้นเอาความจริงจากฆาตรกรอย่างไรอย่างนั้น ทั้งที่ความจริงเขาไม่ได้ทำอะไรผิดสักนิดเดียว

“ระแวงมากเกินไปหรือเปล่า”

“ไม่รู้ละ คนแบบคุณมันไม่น่าไว้ใจ เกิดคุณเอางูมาปล่อยที่บ้านให้มันกัดฉันตายทำยังงัย” หญิงสาวบอกความคิดของตัวเองทั้งหมด นั้นยิ่งทำให้สรัชหัวเราะมากกว่าเดิมเสียอีก “นี่คุณลม...อย่ามาขำนะ”

“ปากของผมนี่ ผมจะขำ ใครจะทำไม” เขาว่าแล้วก็หัวเราะงอหายต่อ “ถ้าปากผมติดกับคุณแล้วค่อยมาห้ำมก็แล้วกัน อ้อ ผมว่าคุณชักจะดูพวกหนังฆาตกรรมอำพรางอะไรเทือกนั้นมากไปหน่อยนะ คิดได้ยังงัยว่าผมจะเอางูไปปล่อยให้มันกัดคุณ”

“คุณก็ทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ”

“โอ๊ย ถึงผมจะดูเป็นคนไม่ดีนัก แต่ผมก็รู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำนะ”

พิมพ์พิชญานั่นหลังเตรียมเดินกลับแต่สรวีวิ่งมาดักข้างหน้าเสียก่อน คราวนี้ทั้งคู่ยวบเข้ามาใกล้แสงสว่างจนสรวีมองเห็นใบหน้าเนียนละเอียดของหญิงสาวชัดขึ้น แม้จะยังเลือนรางแต่ใบหน้าที่ของพิมพ์พิชญากลับเด่นชัดมาก ในห้วงคำนึงของเขา สรวีมองหญิงสาวอยู่นาน กระทั่งหล่อนยับยั้งตัวเดินออกไปอีกด้าน เขาถึงได้สติและเดินตามมาติดๆ จนถึงบริเวณลานหญ้าโล่งๆ หลังบ้าน

“ผมบอกแล้วไงจะรอดูว่าคุณจะมาไม่ไหน ผมไม่ยอมปล่อยคุณไปง่ายๆ หรือกะ ผมจะหาความจริงทุกอย่าง จะพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นเองว่าความจริงมันเป็นยังไง”

“ค่ะ เอาใจช่วยนะคะ” พิมพ์พิญาประสด

สรวีเดินมายืนข้างๆ เมื่อเห็นว่าที่ข้อศอกของหญิงสาวมีรอยถลอก จึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“ศอกคุณถลอก...คงไปโดนหินซ้ำ”

“ไม่เป็นไรค่ะ แผลแค่นี้เดี๋ยว จันไม่ระวังเอง” หล่อนทำท่าไม่สนใจนัก เตรียมเดินกลับเข้าไปในบ้าน เพราะรู้สึกเหนื่อย อยากจะหลับตาลงแล้วพักผ่อนให้เต็มที่

“เดี๋ยวผมไปเอายาทำแผลให้ ที่บ้านนั้นไม่มี” เขาว่าแล้วเตรียมจะผละออกไปทางบ้านของตัวเอง

พิมพ์พิชญามองที่มือของเขาเห็นว่ามือของชายหนุ่มเปื้อนดินมาจนถึงครึ่งแขน แผลทั้งตัวยังเต็มไปด้วยเหงื่อ อากาศกลางคืนเย็นขนาดนี้เขายังเหงื่อซึมไปทั้งตัว

สรวีเดินห่างออกไปก่อนจะหันกลับมามองแล้วพูดขึ้น

“คุณสงสัยว่าผมกำลังทำอะไรใช่ไหม” เขาชี้ไปที่ชอกหนึ่งในมุมมืดของบ้าน เป็นบริเวณที่ปลูกไม้กระถางอยู่ กลิ่นของดอกไม้หอมเย็นกระหอบจมูกเมื่อเข้ามาใกล้ “ผมกำลังเปลี่ยนกระถางชวนชม เพราะรากมันใหญ่ขึ้น กระถางพลาสติกมันแตก ไม่ต้องกลัวหรอกว่าผมจะเอาไปปล่อยให้มัน

กัตคุณ เพราะถ้าผมจะจัดการคุณจริงๆ มันง่ายนิดเดียว”

พูดจบสรัชก็ขยิบตาก่อนจะเดินลับหายไปบริเวณหลังบ้านของเขา พิมพ์พิชญาเดินแยกกลับไปที่บ้านของตัวเอง ก่อนจะล้างแผลด้วยน้ำสะอาด ขณะที่กำลังจะไปเปลี่ยนชุด สรัชก็เดินเข้ามาเคาะประตูพอดี หญิงสาวเปิดให้เขาเข้ามาแล้วรับกล่องอุปกรณ์ทำแผลมาถือเอาไว้

“ขอบคุณ”

พิมพ์พิชญาเอ่ยเสียงเบาแล้วเดินไปที่โซฟา ก่อนจะวางกล่องไว้ที่โต๊ะรับแขก ดึงยางรัดผมสีดำตรงข้อมือออกมาแล้วมัดรวบผมขึ้น ทุกการกระทำของหญิงสาวอยู่ในสายตาของสรัช ลำแขนกลมกลิ้งขาวราวกับน้ำนม ผิวเนียนละเอียดของเจ้าตัวมีรอยแผลอยู่ที่ข้อศอกด้านหนึ่ง หล่อนนั่งลงแล้วเช็ดทำความสะอาดแผล พอจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงยื่นกล่องคืนให้เขา

หญิงสาวเพิ่งสังเกตเดี๋ยวนี้เองว่าผมสรัชค่อนข้างยาว ยาวขนาดที่ว่าเจ้าตัวรวบขึ้นมามัดได้ เมื่อครู่ตอนที่เจอกันข้างนอกจำได้ว่ามันยังยุ่งเหยิงอยู่เลย แต่ตอนนี้เรือนผมสีดำของเจ้าตัวถูกมัดเป็นทรงน้ำพุจนเผยให้เห็นหน้าผากอย่างชัดเจน ไโรหนวดขึ้นเขียวครีมนิ่งขับให้หน้าคมเข้มเกือบจะดู

“คุณจะดื่มอะไรมัย ฉันชงให้” หญิงสาวพูดเสียงเบาหลังละสายตาจากทรงผมของเขา สรัชยืนอยู่ใต้เครื่องปรับอากาศซึ่งเป็นบริเวณที่ลมเย็นตกพอดี เขาคงร้อน ในขณะที่พิมพ์พิชญาถูกรู้สึกหนาว เสื้อสีขาวย้วยๆ ของเขามีรอยเปื้อนดิน แขนของเจ้าตัวได้รับการทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว เพราะไม่มีเศษดินดำๆ ติดอยู่อีก “โกโก้ร้อนมัยคะ”

“ก็ดี” เขาตอบแค่นั้นก่อนจะเดินผ่านหล่อนไปนั่งลงที่โซฟา

หญิงสาวเดินไปที่เคาน์เตอร์ จัดการชงโกโก้ร้อนให้เขาแก้วหนึ่งก่อน จะเดินเอามายื่นให้ สรัชรับมาดื่มเงิบๆ ขณะที่หญิงสาวกลับไปเคาน์เตอร์อีกครั้ง พอเก็บทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงเดินกลับมารับแก้วที่เขาเพิ่งกินเสร็จ เตรียมจะเอาไปล้างเก็บ

“ไม่เป็นไร ผมทำเอง” พุดจบชายหนุ่มก็ลุกขึ้นเดินไปล้างแก้วและเก็บ
ด้วยตัวเองจนเรียบร้อย

พิมพ์พิชฌามองแผ่นหลังกว้างที่ขยับไปมาตามจังหวะการขีดแก้ว
ของเขา ลาดไหล่แกร่งกว้าง ผึ่งผาย สรรคดูโตกว่าเมื่อก่อนมาก ช่วงขณะหนึ่ง
หล่อนแอบคิดว่าเขาจำหล่อนไม่ได้สักนิดเชียวหรือ

แม้ว่าวันนั้นหล่อนและเขาจะเมาด้วยกันทั้งคู่ แต่ก็พอพูดกันรู้เรื่อง
ความรู้สึกคืนนั้นยังเด่นชัด พิมพ์พิชฌาจำมันได้ ถึงหล่อนจะเมาก็เถอะ แต่
สรัชกลับหลงลืมไปหมดทุกอย่าง ลืมแม้กระทั่งหน้าของหล่อน

‘คุณเป็นผู้หญิงที่สวยงาม ผมเห็นคุณครั้งแรกก็จำได้เลย คุณไม่
เหมือนใคร’

คำพูดหนึ่งดังขึ้นในห้วงความคิด แม้จะเลื่อนรางเพราะฤทธิ์น้ำเมา
แต่พิมพ์พิชฌาจำได้ว่าเขาพูดอย่างนั้นจริงๆ

หญิงสาวลอบถอนหายใจเบาๆ ยามคิดถึงเรื่องที่ผ่านมา เคยคิดมา
ตลอดว่าสามารถเอาตัวรอดได้ ลูกคนเดียวทำไมถึงจะเลี้ยงไม่ได้ แต่พอเอา
เข้าจริงอะไรหลายอย่างมันก็บีบให้ต้องละทิ้งความคิดเหล่านั้น พร้อมกับ
ดันดันมาหาเขาถึงที่นี่ ในวันที่พายุโหมกระหน่ำซัดสาตไสจนเรือที่พิมพ์-
พิชฌาอาศัยอยู่แตกพាយไป...คนเดียวที่หล่อนเคยคิดว่าจะไม่กลับมาหา
เขาอีก กลับเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวที่มองเห็น

สรัช ผ่าพันธุ์พยัคฆ์

หล่อนจำชื่อนี้ได้อย่างแม่นยำ...แม่นยำมากพอที่จะสืบหาว่าเขาเป็นใคร
อยู่ที่ไหน และทำอะไรอยู่ กระทั่งตัดสินใจเดินทางมาหาเขาที่นี่

“รีบนอนได้แล้ว” เขาว่าขณะเดินผ่านหน้าหล่อนไป “ปิดประตูบ้าน
ด้วยล่ะ”

พิมพ์พิชฌาเดินตามมาที่ประตู สรัชยืนอยู่ข้างนอกบริเวณระเบียง
หันกลับมาแล้วพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มลึกว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอกว่าที่นี่จะมีโจร เพราะมันอยู่กลางไร่ โจรมันเข้ามา

“ไม่ถึงหรอก”

“ขนาดฉันเป็นคนธรรมดาเข้าถึงได้” หญิงสาวเถียง สรรค์ทำท่าจะเถียงกลับบ้าง หล่อนจึงพูดต่อ “ฉันไม่ค่อยกลัวโจรหรอก เพราะคุณน่ากลัวกว่าโจรซะอีก”

“หมายความว่ายังไง” เขาถามเสียงเข้ม

“ก็หมายความว่าพูดนั้นแหละค่ะ ฉันว่าฉันพูดตรงที่สุดแล้วนะ แต่ถ้าคุณไม่เข้าใจเดี๋ยวฉันจะไปหยิบมือถือมาให้ จะได้เปิดพจนานุกรมดูว่ามันแปลว่าอะไร แปลไปที่ละคำนะค่ะ จะได้เข้าใจง่ายๆ” คนพูดฉีกยิ้ม ขณะที่คนฟังแทบเดินเพราะถูกกวนประสาท

“โจรหล่อนขนาดนี้ไม่มีอะไรจะต้องกลัวหรอกแม่คุณ”

“อื้อย...” พิมพ์พิชญาร้องขึ้นพร้อมกับหัวเราะซ้ำ “อย่ามัน”

“พูดแบบนี้ก็สวยสิ” สรรค์ถกแซนเส้าขึ้น ทำท่าหาเรื่อง ทว่าริมฝีปากกลับยกยิ้ม

“สวยสิ ฉันมั่นใจว่าตัวเองสวย” พิมพ์พิชญาวาหน้าตาย หญิงสาวมั่นใจในคำพูดของตัวเองโดยไม่กลัวว่าเขาจะมองว่าหล่อนหลงตัวเองหรืออะไรเทือกนั้น เพราะมันเป็นความจริง “คุณยังเคยชมว่าฉันสวย”

“ไม่จริง!” สรรค์เถียงเสียงแข็ง ก่อนจะเบ้าหน้า “อย่างคุณไม่อยู่ในสายตาคมหรอก”

“อย่างคุณก็ไม่อยู่ในสายตาของฉันเหมือนกัน!” พุดจบหญิงสาวก็ปิดประตูใส่หน้าเขาดังปัง ก่อนจะเดินขึ้นไปบนบ้าน ได้ยินเสียงเขาโวยวายอยู่ข้างนอกแว่วๆ “หล่อตายละ!”

คนของนาย

แสงแดดส่องผ่านม่านลูกไม้สีขาวมากระทบยังร่างของคนที่นอน
อยู่บนเตียงจนเจ้าตัวต้องค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น สองแขนยกขึ้นเหยียดเกือบ
สุดตัวแต่รู้สึกเจ็บที่แผลจึงลดแขนลงมา หญิงสาวขยับลุกขึ้นนั่ง มองหา
ปวันวาทจนทั่วก็ไม่พบ แต่ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากข้างนอก หล่อน
จึงลุกขึ้นไปเลื่อนผ้าม่านออก ก่อนจะเปิดประตูกระจกออกไปสู่ระเบียง
ด้านนอก

เสียงหัวเราะดังขึ้น หล่อนทอดสายตามองลงไปข้างล่างเห็นลูกอยู่ใน
อ้อมแขนของสร้อย พอถูกยกขึ้นแล้วจับให้นอนในแนวราบก็หัวเราะคิก ชาย
หนุ่มยกเด็กหญิงวิ่งไปมาพร้อมกับทำเสียงเครื่องบิน รวากับเจ้าตัวเล็กที่เขา
กำลังยกอยู่นั้นเป็นเครื่องบินก็ไม่ปาน พิมพ์พิชญากยี้มเล็กน้อยเมื่อเห็นว่า
ตลอดเวลาที่ทั้งคู่เล่นด้วยกันมีเสียงหัวเราะดังคลออยู่ตลอดเวลา

ในใจยินดีที่แม่ปากของพ่อเลี้ยงสร้อยจะบอกว่าเขาไม่เชื่อว่าหล่อนห่วง
กับเขา นั่นหมายความว่าเขาไม่เชื่อว่าปวันวาทเป็นลูกของตัวเอง แต่เขาก็
เอาใจใส่และเอ็นดูปวันวาทอยู่มาก นั่นอาจจะเป็นเพราะปวันวาทค่อนข้าง

สนิทกับเขาเร็ว ด้วยคิดว่าเขาคือพ่อของตัวเอง ปกติแล้วเด็กหญิงมักจะไม่ค่อยสนิทกับผู้ใหญ่มากนัก แต่กับเขาดูเหมือนจะเป็นข้อยกเว้น

ปวันวาทโยหาผู้เป็นพ่อมาตลอดจึงอาจจะเป็นแรงผลักดันหนึ่งที่ทำให้เด็กหญิงไม่รู้ลี้กกลัว อีกอย่างอาจจะเพราะเขาใจดีและเอ็นดูหนูน้อยมาก ด้วยถึงทำให้ปวันวาทวางใจเขาอย่างรวดเร็ว พิมพ์พิชญาดมองภาพนั้นอยู่นาน กระทั่งสรัชเหลือบสายตาดูขึ้นมาเห็นหล่อนยืนกอดอกอยู่那儿แหละหญิงสาวถึงได้ละสายตามองไปทางอื่น

ชายหนุ่มยังเล่นอยู่กับปวันวาทที่ลานหลังบ้านเหมือนเดิม พิมพ์พิชญาใช้นิ้วสางผมแก้เก้อเพราะถูกจับได้ว่าแอบมอง จากนั้นจึงรวบผมขึ้นและเดินกลับเข้าไปในห้อง หญิงสาวอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยแล้วจึงเดินลงไปข้างล่าง พอดีกับที่ปวันวาทกับสรัชเดินสวนเข้ามาในบ้าน เขาปล่อยมือเล็กๆ เมื่อเด็กหญิงวิ่งไปหาผู้เป็นแม่

“พ่อลมให้วินดีเป็นเครื่องบินด้วยค่ะ” เด็กหญิงอวดพร้อมกับยิ้มกว้าง

“หิวหรือยังคะ” พิมพ์พิชญาถามเสียงอ่อน มองลูกด้วยความเอ็นดู ก่อนจะลูบแก้มเนียนแดงระเรื่อเบาๆ

ปวันวาทส่ายหน้าดิ๊ก แล้วอวดพุงป่องให้แม่ดู “พ่อลมให้วินดีกินขนมกับนมอิมแล้วค่ะ”

พิมพ์พิชญาอมยิ้มช้า ก่อนจะหอมแก้มลูกสาวตัวเล็กเบาๆ

“ผมให้วินดีกินซีเรียลตั้งแต่เช้า กลัวว่าจะหิว” เขาพูดเสริม โดยปกติแล้วน้ำผึ้งจะเป็นคนนำอาหารจากบ้านโน้นมาส่งให้เขาที่นี่ หรือบางวันเขาก็ไปรับประทานเอง แต่วันนี้สรัชบอกน้ำผึ้งว่าไม่ต้องยกอาหารมา เพราะเขาจะพาพิมพ์พิชญาไปกินที่โน้น แต่อาจจะสายหน่อยเพราะเจ้าตัวยังไม่ตื่น “ส่วนคุณไปทานที่บ้านแม่ผม”

“ฉันหาอะไรทานเองที่นี้ดีกว่า ไม่อยากรบกวน” เพราะตอนนี้ใกล้เวลาเก้าโมงเต็มที ปานนี้กวัดกับภาจรีคงรับประทานอาหารกันเรียบร้อยแล้ว “เห็นมีของสดอยู่ในตู้เย็นนิดหน่อย”

“ถ้าคุณจะทำกินเองที่นี้ เดี๋ยวผมไปซื้ออะไรมาไว้ให้” เขาพูดเสียงเรียบ
ทอดตามองหญิงสาวนิ่งๆ

พิมพ์พิชญพาพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะพูดขึ้นว่า “ฉันขอออกไปซื้อ
ของเองดีกว่า...”

“แถวนี้ไม่มีตลาด ถ้าจะออกไปก็ต้องรอตอนสิบโมง วันนี้มีมรดก
พาคนงานออกไปซื้อของกันข้างนอก”

ปกติแล้ววันอาทิตย์จะเป็นวันหยุดของที่ไร่ และมีบริการรถสองแถว
พาคนงานที่อยากออกไปเดินตลาดหรือจับจ่ายซื้อของอะไรไปส่ง ทุกสัปดาห์
จะมีรถขับไปรับไปส่งอย่างนี้สัปดาห์ละสองครั้ง คือวันพุธกับวันอาทิตย์
เพราะสองวันนี้มีตลาดนัด

ส่วนมากคนงานในไร่ชาของเขาจะออกไปเดินเที่ยวกันเสียมากกว่า
เพราะบริเวณที่พักในไร่ก็มีร้านค้าสวัสดิการอยู่แล้ว จึงไม่ต้องออกไปซื้อของ
ข้างนอกกันบ่อยๆ อีกทั้งคนงานในไร่ของสรัชแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ
กลุ่มที่พักอยู่ในไร่ และกลุ่มที่พักอยู่ข้างนอกไร่ หากใครต้องการของอะไร
ที่จำเป็นจริงๆ จึงมักจะฝากคนงานที่พักอยู่ข้างนอกซื้อเข้ามาให้

คนงานที่อยู่ข้างนอกจะเป็นคนท้องถิ่นเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนคนที่พัก
อยู่ในไร่จะเป็นคนต่างถิ่นไกลๆ ที่เดินทางมาทำงานในไร่ของเขา การพักอยู่
ในไร่จึงเป็นการลดค่าใช้จ่ายอย่างหนึ่ง เพราะมีที่พักให้ฟรี

“ฉันต้องไปขึ้นรถที่ไหนคะ”

“ปั่นจักรยานไปขึ้นที่สี่แยกแรกก่อนถึงบ้านแม่ผมก็ได้”

พิมพ์พิชญพาพยักหน้ารับรู้ แล้วเดินเข้าไปในบ้านเพื่อพาวันวาดไป
อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็กลับลงมาข้างล่าง หญิงสาว
คิดว่าจะไปหาอะไรกินที่ตลาด เพราะตอนนี้ก็ใกล้จะสิบโมงแล้ว หลังจาก
ดื่มกาแฟไปแก้วหนึ่งหล่อนก็พาวันวาดเดินออกไปข้างนอกเพื่อเตรียมจะ
ไปรอรถที่สี่แยก พอเดินออกมาหน้าบ้านก็เห็นสรัชจูงรถจักรยานสีฟ้าของเขา

มาพอดี หญิงสาวจึงเดินตรงไปหา

“เดี๋ยวผมปั่นไปส่งเอง” เขาพูดพร้อมกับขึ้นคร่อมรถจักรยาน ทอดตามองหญิงสาวที่สวมเสื้อสีชมพูอ่อนกับกางเกงสีขาวสะอาด ทรงผมถูกจัดเป็นระเบียบ ใบหน้าเนียนละเอียดถูกแต่งแต้มเบาๆ จนน่ามอง สรัชเบนสายตาไปทางอื่นเมื่อหญิงสาวเดินเข้ามาใกล้

“ฉันไปเองดีกว่า เอาไปจอดไว้ที่นั่น ข้ากลับจะได้มีรถกลับมาด้วย”

หญิงสาวบอกเหตุผล ทว่าสรัชกลับยืนยันเสียงหนักแน่นว่า

“ขึ้นมาเถื่อน้า ผมจะปั่นไปส่ง”

หญิงสาวยอมอุ้มปวันวาทขึ้นไปนั่งที่เบาะด้านหลัง ก่อนที่หล่อนจะขึ้นไปนั่งข้าง

“คุณไปกับคนงานที่ไร้ก็แล้วกัน ถ้าโชคดีฝั่งอาจจะไปด้วย ส่วนวินดีให้อยู่ที่ไร้นี้แหละ เดี่ยวผมพาไปฝากที่บ้านแม่”

“แต่...”

พิมพ์พิชญาเตรียมจะพูด แต่สรัชก็ตัดบทว่า “ไปเดินตลาดคนเยอะ แล้วยตลาดกลางวันแบบนี้อากาศมันร้อนจะตาย เกิดคุณพลัดหลงกับลูกจะทำยังไง”

“ก็ได้ค่ะ”

สรัชปั่นจักรยานออกไป โดยมีปวันวาทกับพิมพ์พิชญาสอดนอยุด้านหลัง คราวนี้เขาขี่ระมัดระวังมากขึ้น ไม่เหมือนคราวก่อน หญิงสาวจึงไม่ต้องเกร็งนักเวลานั่งอยู่ด้านหลัง พอผ่านบ้านของพ่อแม่ชายหนุ่มมาอีกประมาณหนึ่งกิโลเมตรก็เจอศาลาอยู่บริเวณสี่แยก สรัชขี่เข้าไปจอดที่ศาลา ก่อนจะยกปวันวาทลง และจูบเด็กหญิงเข้าไปนั่งด้านใน

“ข้ากลับก็บอกให้รถเข้าไปส่งที่บ้านแม่ ผมกับวินดีจะรออยู่ที่นั่น” เขาพูดเสียงเรียบ

“คุณแม่จะกลับมาตอนไหนคะ” เด็กหญิงถามขึ้นเสียงใส

พิมพ์พิชญาหันไปขอความเห็นจากสรัช เพราะหล่อนไม่รู้ว่าจะรถกลับ

ตอนไหนเหมือนกัน

“อาจจะกลับมาช่วงบ่าย เพราะคงแวะซื้อของที่อื่นด้วย” ชายหนุ่มให้ความเห็น

รออยู่ครู่หนึ่งรถสองแถวเก่าๆ สีส้มมีหลังคาก็แล่นมาจอด บนหลังคามีกคนหนึ่งอยู่สองคน พิมพ์พิชฌามองเข้าไปด้านในก็เห็นมีคนหนึ่งจนเต็มเบาะทั้งสองแถว ด้านหลังมีผู้ชายสามสี่คนยืนเกาะอยู่บริเวณทางลง หญิงสาวขยับลุกขึ้นก่อนจะเดินไปที่รถ

“ขากลับแวะไปส่งคุณเขาที่บ้านแม่ผมด้วยนะลุง” สรรค์เดินตามมาพูดกับคนขับ

“ครับพ่อเลี้ยง” ชายคนขับตอบรับ

หญิงสาวยังไม่ได้ขึ้นรถเพราะมันแออัดยืดเยียดจนไม่มีที่ขึ้น พอสรค์เดินมาผู้ชายที่ยืนอยู่ท้ายรถก็กระโดดลง ชายหนุ่มชะงักหน้าเข้าไปหาที่ให้ที่ให้นั่ง ล່อนนั้นก็ขึ้นไปที่หลังไม้อั่งวางอยู่ตรงทางเดินกลางรถ แล้วหันมาพูดกับพิมพ์พิชฌา

“ไปนั่งตรงนั้น แก้มฝากดูแลคุณเขาด้วย”

พิมพ์พิชฌาเดินขึ้นไปนั่ง ทุกสายตามองมาที่หญิงสาวเป็นตาเดียวจนล່อนรู้สึกรู้สึกว่าตัวเองเป็นเหมือนตัวประหลาด ผู้หญิงคนที่ชื่อแก้มหันมายิ้มให้เล็กน้อย ล່อนเองก็ยิ้มตอบกลับไป ก่อนจะยิ้มให้ทุกคนในรถด้วยครู่หนึ่งเท่านั้นรถก็ออกตัวไปด้วยความเร็วจนล່อนแทบหัวทิ่ม

เสียงร้องพร้อมเพรียงดังขึ้น ทุกคนตกอกตกใจกันยกใหญ่เพราะกลัวล່อนหน้าคว่ำลงไป หญิงสาวยกมือขึ้นจับเหล็กด้านหลังตรงที่พิง พลังคิดว่า การแต่งตัวของตัวเองวันนี้เป็นอุปสรรคต่อการนั่งรถมากพอควร เพราะนอกจากถนนหนทางจะไม่เรียบแล้ว ฝุ่นยังเยอะอีกต่างหาก พิมพ์พิชฌาเหลือบมองทางแถวชายาวลีขาวที่ล່อนสวมก่อนจะถอนหายใจเมื่อเห็นว่าเริ่มมีฝุ่นผงสีส้มๆ เข้ามาเกาะบ้างแล้ว...

กว่าจะถึงตลาดทั้งตัวล່อนไม่กลายเป็นสีส้มไปหมดหรือไง!

รถสองแถวสีส้มวิ่งมาจอดบริเวณใต้ร่มไม้ขนาดใหญ่ ทุกคนในรถต่างลุกขึ้นและเดินลงไป พิมพ์พิชญาสำรวจตัวเองก่อนจะใช้มือบัดฝุ่นที่เกาะตามร่างกายออก จากนั้นจึงลุกขึ้นและเดินตามลงไปข้าง แก้มหรือกิตายีนรออยู่ข้างล่างพร้อมรอยยิ้ม หญิงสาวคงอายุประมาณยี่สิบปีกระมัง หล่อนสวมเสื้อแขนกุดสีกรมเข้มกับกางเกงยีนที่มีรอยขาดบนขาหลายรอย อวดผิวเนียนละเอียดตามแบบฉบับคนท้องถิ่น

เสียงพ่อค้าแม่ค้าดังขึ้น พิมพ์พิชญามองตามเสียงเรียกเห็นว่าเป็นตลาดขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก มีทั้งร้านค้าที่อยู่ในอาคารแบบเปิดโล่งมุงหญ้าคา และแบบที่ตั้งเรียงรายอยู่ด้านนอก หญิงสาวเดินไปพร้อมกับกิตา ส่วนคนอื่นแยกย้ายกันไปทั้งหมดแล้ว

“คุณซื้ออะไรคะ” กิตาหันมาถามขณะที่เดินเข้าไปในตลาดด้วยกัน พิมพ์พิชญากลับไปยิ้มน้อยๆ อวดฟันสวยขณะที่เดินผ่านแผงผักของชาวบ้านที่นั่งขายบนโต๊ะเตี้ยๆ

“ลูกพี่จะ เรียกว่าพี่ก็ได้” ตอบกลับเสียงหวาน พอเดินถึงบริเวณร้านขายลูกชิ้น พิมพ์พิชญาก็หยุดซื้อก่อนเพราะเริ่มรู้สึกหิว ระหว่างที่รอหล่อนก็หันไปชวนคุย “แก้มจะมาซื้ออะไรจ๊ะ”

“ยังไม่รู้ค่ะ ว่าจะเดินดูก่อน ไม่ได้จะซื้ออะไรเป็นพิเศษ แล้วคุณจะซื้ออะไรคะ”

“จะซื้อพวกของสดกับพวกผักเอาไว้ทำกับข้าวนะ”

พิมพ์พิชญารับลูกชิ้นมาถือก่อนจะยื่นเงินให้พ่อค้า พอรับเงินทอนเรียบร้อยแล้วก็ออกเดินกันต่อ กิตาพาเดินมาจนถึงเชิงหมู กับพวกเนื้อสัตว์อื่นๆ กลิ่นคาวคลุ้งกระจายกระพือจมูกจนรู้สึกพะอืดพะอม หญิงสาวหยุดยืนบริเวณร้านขายหมูกับไก่

“เอาอกไก่หนึ่งกิโลคะ แล้วก็สะโพกติดน่องอีกหนึ่งกิโล”

รออยู่สักพักก็รับมาถือ โดยมีแก้มคอยช่วย “คุณอยู่บ้านพ่อเลี้ยงหรือคะ”

“ใช่” พิมพ์พิชญาไม่ได้ขยายความอะไรอีก

เมื่อทั้งคู่เดินมาถึงบริเวณที่ขายพวกเครื่องเทศ พริกแกง และเครื่องปรุงต่างๆ กวีตาก็พูดขึ้นอีก

“คุณคงเป็นญาติกับพ่อเลี้ยง”

พิมพ์พิชญายิ้มรับ ไม่ได้แก้ความเข้าใจผิดนั้น ไม่อยากจะต่อความเรื่องนี้เท่าไรนัก

พ่อได้ของทุกอย่างที่ต้องการเรียบร้อยแล้วจึงเดินย้อนกลับไปที่รถเพื่อเอาของไปเก็บ ขณะที่เดินผ่านเชียงหม้อยู่โดยมีกวีตาเดินนำไปก่อน และพิมพ์พิชญาเดินตามมาทีหลัง รถเข็นล้นผลไม้สดมาจากไหนไม่รู้ หล่อนไม่ทันระวังจึงถูกชนเข้า พิมพ์พิชญาร้องเสียงลั่น แต่ขณะที่ร่างแบบบางกำลังจะล้มลงบนพื้นเฉอะแฉะ มือคู่หนึ่งก็จุดรั้งหล่อนเอาไว้ได้ทันเวลา

ทุกคนในตลาดที่เห็นเหตุการณ์ต่างก็ถอนใจอย่างโล่งอก เด็กหนุ่มผอมแห้งไม่สวมเสื้อคนที่เข็นรถเมื่อครู่หุ่ยดมองพร้อมกับพูดขอโทษ ของที่พิมพ์พิชญาถือมาหล่นเกลื่อน แก้มรีบเดินกลับมาดูพร้อมกับถามขึ้นว่า

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าคุณ”

พิมพ์พิชญาส่ายหน้าแล้วทรงตัวยืนขึ้น ก่อนจะช่วยกันเก็บของ หญิงสาวเงยขึ้นมามองใบหน้าคมกล้ำของคนที่ช่วยหล่อนจึงเอ่ยขอบคุณเบาๆ

ชายหนุ่มรับคำจากนั้นจึงหันไปพูดเสียงกังวานกับเด็กคนนั้น “คราวหลังระวังหน่อยนะ อย่ารีบจนไม่ดู เดียวไปชนคนอื่นบาดเจ็บแล้วตัวเองจะเดือดร้อน”

เด็กคนนั้นแทบหืดหัว ก่อนจะหันหลังและเข็นรถเข็นไปต่อ

“ผมช่วยครับ...” ชายหนุ่มช่วยเก็บของขึ้นมาจนเรียบร้อย ดีหน่อยที่ไม่มีอะไรแตกหักเสียหาย

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ” หญิงสาวว่าขณะมองรอยยิ้มกว้างของเขา หล่อนกำลังจะขอตัวเดินจากมา แต่ชายหนุ่มอาสาไปส่งที่รถ พิมพ์พิชญาปฏิเสธหลายครั้งว่าเขาก็ยังติดดันที่จะไปส่ง

“ให้เขาถือถะคะคุณ เราจะได้ไม่ต้องถือเอง” กวีตาวาพร้อมกับส่งถุงในมือให้ผู้ขายคนนั้นถือ จากนั้นหล่อนก็ลากพิมพ์พิชญาเดินนำไป พอเดินห่างออกมาไกลพอควร อีกฝ่ายก็กระซิบบอกกับหล่อนด้วยเสียงเบา “นั่นพ่อเลี้ยงสิหาคะ เป็นนักการเมืองท้องถิ่น ใครเดือดร้อนเขาก็ชอบช่วยเหลือแบบนั้นแหละ โดยเฉพาะกับคนสวยๆ แต่คุณอย่าไปยุ่งกับเขามากนะคะ ไว้ใจไม่ได้”

พิมพ์พิชญาหันกลับไปมองคนที่เดินตามมาที่หลัง เขาสูงกว่าหล่อนมาก ร่างกายกำยำพอดู ใบหน้าหล่อคมตืดจะยืมแยม่มากเป็นพิเศษ เพราะเขาเดินไปก็ยืมให้บรรดาแม่ค้าแทบจะทุกแผง ยิ่งแผงไหนเป็นแม่ค้าสาวหน่อยก็ยืมกว้างกว่าแผงของบรรดาป้าแม่ค้า กระนั้นบรรดาแม่ค้าแม่ขายทั้งหลายก็ยืมหวานตอบกลับทุกแผงเหมือนกัน หล่อนเชื่อแล้วว่าเขานักการเมืองจริงๆ ถ้าเกิดมือเขาวางก็คงจะยกขึ้นมาให้หัวสวัสดีอย่างที่พวกนักการเมืองชอบทำกันไปแล้ว

“แก้มให้เขาถือของให้ทำไม่ละ ถ้าไม่อย่าไปยุ่งกับเขา” พิมพ์พิชญาวาซ่าๆ “เขาก็ดูเป็นคนดีออกนี่นา”

“อ๊วย ตีเฉพาะใกล้เลือกตั้งนั่นแหละคะ ประวัติเขาไม่ขาวสะอาดเท่าไร ชอบทำร้ายพวกลูกหนี้ ใครๆ ก็กลัวเขาทั้งนั้นแหละ ที่แก้มให้เขาถือเพราะเขาอยากถือหรือคะ เราจะได้ไม่ต้องถือเอง”

พิมพ์พิชญาพยักหน้า หล่อนยังไม่ตัดสินใจจากคำพูดของใครหรือเอาไว้เจอด้วยตัวเองก่อนแล้วค่อยตัดสินใจว่าเขาดีหรือไม่ดี ไอ้ที่ใครๆ พูดใครๆ ว่านี่เชื่อไม่ได้ทั้งนั้น

“แก้มรู้ได้ยังไงว่าเขาเป็นคนแบบนั้น” พิมพ์พิชญาถามขณะเดินมาถึงรถ เห็นพ่อเลี้ยงสิหาหยุดคุยกับใครสักคนอยู่ตรงบริเวณทางออก

“คนในไร่ของนายลมหักรู้กันทั้งนั้นแหละคะ หลายคนก็ติดหนี้เขา ถ้าเกิดจ่ายดอกเบี้ยตรงเวลาเขาก็จะให้ลูกน้องมาซ่อม ส่วนใหญ่คนในไร่เขาก็มีแต่พวกลูกหนี้แหละคะ ทำงานใช้หนี้ทั้งชีวิตก็ไม่หมด” หญิงสาวเงิบเสียงลง

เมื่อลืซาเดินมาถึง

ชายหนุ่มเฝ้าของไปไว้บนรถเรียบร้อยแล้วจึงลงมายืนอยู่ใกล้ๆ ก่อนถามเสียงทุ้มลึก

“ผมลืซาครับ แล้วคุณ...”

กวีตาสยบมาอยู่ข้างหลังหล่อน ไม่ได้พูดอะไร ขณะที่พิมพ์พิชญาระบายยิ้มน้อยๆ ให้แก่น้ำใจที่เขาให้ ก่อนจะตอบ

“ลูกพี่ซ่ะ”

“ชื่อเพราะจังเลยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” พิมพ์พิชญาตอบเสียงเบา หล่อนสบตาเขาดหนึ่งเห็นว่ามันตาคนกริบนั้นกำลังจ้องไปที่กวีตา ครุ่นเดียวก่อนที่เขาจะหันมามองหน้าหล่อนอีกครั้ง ชายหนุ่มสวมกางเกงยีนส์ติดกับเสื้อเชิ้ตสีเทาเข้มพับแขนลวกๆ ทรงผมตัดสั้นเรียบร้อย ใบหน้าเกลี้ยงเกลากว่าสรีรภาพมาก ดูท่าว่าคงจะพิถีพิถันกับการแต่งตัวมากพอสมควร

“เพิ่งมาอยู่หรือครับ ผมไม่เคยเห็นคุณที่นี่”

พิมพ์พิชญาเห็นว่าเขาไม่ได้มีท่าทีคุกคามหรือร้ายกาจอะไร หล่อนจึงสนทนากับเขาต่อระหว่างรอคนอื่นๆ

“ค่ะ เพิ่งมาอยู่”

“ถ้ามีอะไรให้ผมช่วยบอกผมได้เลยนะครับ นี่รับนามบัตรของผม” ลืซาพูดพลางยื่นนามบัตรให้

หญิงสาวรับมาถือเอาไว้ ขณะที่คนงานคนอื่นๆ เริ่มกลับมาบ้างแล้ว หล่อนเห็นหลายคนมองมาที่ลืซาอย่างเกรงๆ หลายคนถึงกับเสียงหลบไปก็มี หญิงสาวยิ้มเมื่อเขาขอตัวกลับ

“ไว้เจอกันใหม่ครับ คุณลูกพี่”

“คุณรู้จักพ่อเสียงลืซาด้วยหรือจ๊ะ” ผู้หญิงร่างท้วมท่าทางโผงผางมากที่สุดในรถถามขึ้น

“เปล่าค่ะ” พิมพ์พิชญาตอบเสียงเบา เห็นสายตาของทุกคนที่มองมา

แล้วถึงกับต้องแอบถอนหายใจ หล่อนเพียงแค่มองหน้ากับคนที่ไม่น่าใจกับ หล่อนเท่านั้น แต่กลับทำให้ทุกคนมองหล่อนอย่างขยาดๆ เพียงนี้เชียวหรือ หญิงสาวสลัดไล่ความรู้สึกต่างๆ ออกจนหมดก่อนจะเดินขึ้นไปนั่งบนรถ

“คุณพี่ชดูสายตาทุกคนที่มองเขาสีคะ เชื่อหรือยังว่าแก้มพูดจริง”

“เราตัดสินใครจากคำพูดหรือความคิดของคนอื่นไม่ได้หรอกนะแก้ม”

หญิงสาวพยายามพูดเสียงเบา เพราะคนที่โดยสารมาด้วยกันเริ่ม หยอยกันกลับมาแล้ว บางคนก็ถือของมาเต็มสองมือ ในขณะที่บางคนมีแค่ กาแฟโบราณเพียงแก้วเดียว หญิงสาวยิ้มก่อนจะมองใบหน้าเนียนใสของคน ตรงหน้าแล้วพูดต่อไป

“เราต้องรู้จักเขาก่อนถึงจะสามารถตัดสินใครได้ คนทุกวันนี้ชอบ พิพากษาคนอื่นจากคำพูดของใครไม่รู้ มันไม่ยุติธรรมกับเขาเลย อีกอย่าง เขาก็มีน้ำใจกับเรา แก้มจะให้พี่มันดิงกับเขาได้ยังไง”

“ก็จริงของคุณพี่คะ”

รถเคลื่อนออกไปจากบริเวณนั้นเมื่อคนมาครบแล้ว วันนี้ไม่มีใครไป ชื่อของที่อื่น รถจึงตรงกลับไปที่เราเลย ระหว่างทางกลับพิมพ์พิชญาได้คุย กับกวีตา จึงรู้ว่าเจ้าตัวเพิ่งมาทำงานที่นี่ได้ไม่กี่เดือน หลังจากเรียนจบมัธยม หญิงสาวก็ไม่ได้เรียนต่อ พิมพ์พิชญาเข้าใจว่าความรู้สึกผิดหวังมันเป็น อย่างไร ผิดหวังที่ตัวเองไม่ได้เดินตามความฝัน ด้วยอุปสรรคและปัญหา หลายอย่าง ทว่าหล่อนยังรู้สึกที่ตัวเองโชคดีมากที่ยังได้เรียนต่อจนกระทั่ง จบในระดับปริญญาตรี

“แก้มเคยคิดว่าตัวเองจะเรียนต่ออะคะ แต่พ่อก็มาป่วย เลยมาทำงาน ดีกว่า ถึงไปเรียนก็คงไม่มีความสุขในการเรียนหรอกคะ”

“ไม่เสียดายเธอ อนาคตของเราน่าจะได้ไปไกลกว่านี้”

“ไม่คะ แก้มคิดแค่วันนี้จะมีอะไรกินแค่นั้น คนเราอยู่ได้ด้วย ความหวังนะคะ แต่ถ้าหากความหวังมันอยู่สูงมากเกินไปมันก็อาจจะทำให้เราเป็น ทุกข์ได้”

พิมพ์พิชญ์พยับหันหน้าเห็นด้วย มองแววตาของคนตรงหน้าด้วยความชื่นชม แม้แววตาจะเศร้า แต่ความมุ่งมั่นและกล้าแกร่งกลับเปี่ยมล้น

“ที่ทำงานทุกวันนี้ก็แค่พอกินเท่านั้นล่ะ อย่าหวังเลยว่าจะได้ลิ้มตำ้าปากหรือว่าใช้หนี้ใช้สินได้จนหมด”

“พูดเรื่องนี้แล้วเครียดจัง” พิมพ์พิชญ์หัวเราะ

รถเล่นเข้ามาในไร่ ฝุ่นเริ่มตลบอีกครั้ง หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปากปิดจมูก ไม่นานนักรถก็แล่นมาจอดบริเวณทางเข้าบ้านของภัจฉิ กวิตาช่วยขนของลงมา พอดีกับที่คนงานผู้ชายสองคนเดินออกมาจากบ้าน พิมพ์พิชญ์ยิ้มให้เล็กน้อยเมื่อฝ่ายนั้นยิ้มทักมาก่อน

พอรถสองแถวแล่นออกไป ผู้ชายสองคนนั้นก็เดินตรงมาหา

“มีอะไรให้ช่วยมั๊ยจะน้องสาว”

คนตัวสูงสวมเสื้อลายขวางแขนยาวพูดขึ้นก่อน ทั้งสองคนมองหน้ากันพร้อมกับหัวเราะคิก ก่อนที่อีกคนที่ตัวเตี้ยและเจ้าเนื้อกว่าจะพูดบ้าง

“เพิ่งมาอยู่หรือจะ มีอะไรบอกพี่สองคนได้ พี่ชื่อกัน ส่วนไอ้เสาไฟฟ้านี่เสม”

พิมพ์พิชญ์มองสองคนนั้นนิ่งๆ ไม่ได้ตอบรับอะไร ขณะจะเดินเลี้ยวเข้าบ้าน คนที่ชื่อเสมก็เดินเข้ามาขวาง ก่อนจะแย่งถุงในมือของหล่อนไปถือเอาไว้

“พี่ช่วยนะจ๊ะ จะเข้าไปในบ้านหรือ เตียวพี่ไปส่ง”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“อ้าว เสียงโคตรหวานเลยไอ้เสม หน้าหวานไม่พอเสียงยังเพราะอีกต่างหาก มีแฟนหรือยังเอ่ย ถ้าไม่มียินดีจะรับพี่ที่กันคนนี้ไปพิจารณามั๊ยจะรับรองว่าสปอร์ต ใจดี มีรถขับ โทรศัพท์ถ่ายรูปได้แน่นอนจ๊ะ”

พิมพ์พิชญ์ระบายยิ้มกับท่าทางเกินจริงของชายหนุ่มที่ชื่อก้าน ดูแล้วก็ไม่น่ามีพิษมีภัยอะไร ออกจะน่าขันมากกว่า

“ของพี่เสมสปอร์ต ใจดี รถไม่มีขับ แต่พากลับได้แน่นอนจ๊ะ”

ยังไม่ทันที่ทั้งคู่จะพูดอะไรอีก พิมพ์พิชญาก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากในบ้านก่อนที่จะตัวจะเดินมาถึง

“ไอ้ก้าน! ไอ้เสม!” น้ำเสียงทุ้มต่ำดังราวกับเสียงคำราม สองคนที่ถูกเรียกสะดุ้งก่อนจะหันไปมองสรัชที่กำลังเดินออกมา “พูดอะไรวะระ รำคาญหนวกหู งานให้ไปทำไม่ได้เรื่อง วันๆ คงมัวแต่ไล่จับผู้หญิงสิเองสองคน”

“เปล่าครับนาย ไอ้เสมคนเดียวเลย” ก้านซึ่งไปทางเพื่อนเสมยกมือขึ้นทำท่าปฏิเสธ “ไอ้ก้านต่างหากครับนาย ผมไม่ได้เถลไถลสักนิด ผมตั้งใจทำงาน”

ชายหนุ่มผู้เป็นนายเดินมาจนเกือบจะชิดตัวสองลูกน้องที่มองด้วยแววตาเกรงๆ ก่อนจะพูดเสียงเข้ม “อย่าให้เห็นอีกนะว่ามายุ่งกับคนของข้า ไม่งั้นเองสองคนถูกไล่ออก!”

เขาตึงจากมือของเสมมาถือเอาไว้ สายตาคมกริบจ้องมองลูกน้องสองคนที่ยืนอยู่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

เสมกับก้านได้แต่หลบตา ยืนตัวสั่นแต่ยังถามเสียงเบา “มะ...มะเมียนายหรือครับ”

สรัชไม่ตอบ ขณะที่พิมพ์พิชญาฟังไม่ถนัดนักจึงไม่ได้พูดอะไร

“ทำไมคุณนายไม่บอกก่อนว่า...เป็น...เอ่อ”

พิมพ์พิชญามวดคิ้วก่อนจะเดินผ่านสองคนนั้นมายืนใกล้สรัช เห็นว่าเขากำลังอารมณ์เสีย เพราะสองคิ้วมวดเป็นปม

“อย่าให้เห็นอีกนะ ไม่งั้นมีเรื่อง”

“ครับนาย!” สองคนนั้นรับคำสั่งแล้วหันหลังวิ่งจ้อออกไป

พิมพ์พิชญามองตามจนทั้งสองคนเดินไปขึ้นรถและขับออกไปจากบริเวณบ้าน จึงหันมามองคนที่ยืนอยู่ข้างหลังด้วยแววตาสงสัย

“เขาพูดว่าอะไรนะระ ฟังไม่ถนัด” หญิงสาวถามพร้อมกับจ้องเขาตาไม่กะพริบ

สรัชอีกอ้ากไม่ตอบ ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง

แต่ก็ไม่พูด ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าไปในบ้าน

พิมพ์พิชญาเดินตามเขาเข้ามาพร้อมกับกลอกตาด้วยความหมั่นไส้ ที่อยู่กับลูกน้องทำเป็นเซม

โธ่เอ๊ย!

“คราวหลังถ้ามีคนมาพูดด้วยก็ไม่ต้องไปพูดกับเขามาก”

“มีคนมาพูดด้วยก็ต้องพูดสิ ฉันไม่ได้เป็นใบ้” พิมพ์พิชญาวาหน้าตาย ขณะที่สรวลขมอมราวกับจะเอาเม็ดมาแทงหล่อน “อ้อ ที่พูดเมื่อกี้ว่าฉันเป็นคนของคุณเนี่ย ฉันเป็นคนของคุณเมื่อไหร่ละ”

“ตั้งแต่คุณเดินเข้ามาอยู่ในบ้านของผมนั่นแหละ” สรวลว่าก่อนจะยกยิ้ม “อะไรก็ตามที่อยู่ในบ้านของผม ทุกคนทั้งของมันก็จะเป็นของผมทั้งนั้นแหละ!” พูดจบก็เดินหนีไป ไม่เปิดโอกาสให้หล่อนได้เถียงสักนิด

พิมพ์พิชญาแหม่ปาก ในใจก็แอบคิดว่า...

โมเมไปคนเดียววันละสี่ห้าพันครั้ง วันนี้เป็นอะไรมาทำเซมทั้งวัน!

ปวันวาทเห็นพิมพ์พิชญาเดินเข้ามาจึงรีบผละออกจากตักมีนมีนา วิ่งมาหาผู้เป็นแม่ ซึ่งรับลูกสาวมาอุ้มเอาไว้ก่อนจะหอมแก้มใส่ๆ หนึ่งที เด็กหญิงยิ้มกว้างใช้มือป้อนๆ จับที่แก้มของผู้เป็นแม่ จากนั้นจึงหอมทั้งแก้มซ้ายและแก้มขวา พูดพร้อมกับระบายยิ้มกว้าง

“คุณแม่เหนื่อยมั๊ยคะ”

“ไม่เหนื่อยค่ะ” ตอบอย่างเอื้อเอ็นดู “วันดีดื้อหรือเปล่าคะ”

เด็กหญิงส่ายหน้า ยิ้มอายๆ สองมือประสานกันไว้ที่หน้าอก พิมพ์พิชญาเห็นว่าปวันวาทสวมชุดใหม่ที่หล่อนไม่เคยซื้อให้ เดว่าคงเป็นมีนมีนาที่ซื้อมาฝาก รวมถึงโบผูกผมสีหวานนี้ด้วย คนเป็นแม่มองยิ้มๆ ก่อนจะลูบศีรษะลูกสาวเบาๆ ครู่หนึ่งภาจรีก็เดินออกมาพร้อมกับสรวล หญิงสาวจึงวางเด็กหญิงลง

“ความจริงลูกพี่ให้ลมซัปรถไปส่งก็ได้นะ ไม่เห็นจะต้องลำบากนั่งรถ

ไปเองเลย” สายตาคมกริบตัวมอมลูกชาย ขณะที่สรัชทำเป็นไม่สนใจ เดินไปนั่งที่โซฟาแล้วหยิบนิตยสารขึ้นมาทางหน้าต่างาเฉย “ดูสิ หน้าตามอมแมมเขียวแก่คุณ” ภากรีว่าซ้ำๆ เมื่อเห็นว่าหล่อนเบือนหน้าไปทั้งตัว

พิมพ์พิชญารู้ว่าสรัชแกล้ง แต่หล่อนไม่สนใจหรอก การนั่งรถไปกับคนงานก็ไม่ได้ลำบากตรากตรำอะไรมาก ออกจะสนุกด้วยซ้ำ แถมยังได้เพื่อนใหม่ ชินให้สรัชไปส่งไม่แน่ว่าอาจจะเอาหล่อนไปปล่อยทิ้งไว้ที่ไหนก็ได้ คนแบบนี้ยิ่งลมเพลมพัด เดียวตีเดียวร้าย

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ พิชไปเองสะดวกกว่า”

“ความจริงมากินด้วยกันที่นี่ก็ได้นะ คนเยอะสนุกดี อีกอย่างวันดีจะได้มีเพื่อนเยอะๆ มาอยู่ในไร่แบบนี้เหงาแย่” คนพูดหันไปมองเด็กหญิงที่กำลังนั่งคุยกับมีนมีนาด้วยแววตาเอ็นดู

พิมพ์พิชญาไม่รู้หรือว่าเนื้อใจแท้จริงของภากรีติดกับหล่อนและลูกอย่างไร แต่ความมีเมตตากับความเอื้อเฟื้อในข้อนี้หล่อนจะไม่ลืม

หญิงสาวรู้ว่าการที่จู่ๆ หล่อนก็เดินเข้ามาบอกว่าหล่อนท้องกับลูกชายของภากรีมันเป็นเรื่องมหัศจรรย์พิสดาร แต่จนถึงวันนี้หล่อนก็ยังไม่เคยรู้สึกอึดอัดหรือไม่สบายใจจากสายตาของคนในครอบครัวนี้เลย ภวัต ภากรี และ มีนมีนาต่างก็เมตตาและเอ็นดูปวันวาททั้งนั้น สิ่งสำคัญที่สุดคือไม่มีใครชักใช้ไล่เลียงอะไรหล่อนเลย พิมพ์พิชญารู้ว่าพวกเขาขอให้หล่อนเล่าออกมาเองว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

หญิงสาวตั้งใจเอาไว้ว่าผลตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอออกเมื่อไร หล่อนจะยอมเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ทุกคนฟัง

“วินดีอายุครบเรียนแล้วหรือยังคะ” มีนมีนาถามขึ้น

ภากรีหันมามองหล่อนอย่างต้องการคำตอบ เหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าปวันวาทต้องไปโรงเรียน

“ความจริงวินดีเข้าเรียนอนุบาลตั้งแต่สามขวบแล้วค่ะ”

โรงเรียนบางแห่งในกรุงเทพฯ เริ่มรับเด็กเข้าเรียนตั้งแต่อายุสามขวบ

แต่ก็นั่นแหละ พอมีเหตุต้องมาที่นี้พิมพ์พิชญาจึงพาวันวาทไปลาออกจากโรงเรียน แล้วเดินทางมาหาสร้อย

“โรงเรียนที่นี้เริ่มรับนักเรียนตอนสี่ขวบพอดี” มินมีนาจำได้ว่าลูกสาวเพื่อนหล่อนเข้าเรียนอนุบาลตอนสี่ขวบ “มีนว่ารอให้อายุครบสี่ขวบแล้วค่อยพาไปเข้าโรงเรียนก็ได้ละคะ”

“ถึงเวลาแล้วค่อยเตือนอีกทีแล้วกัน” ภจรีสรุป “อ้อ จะเรียนโรงเรียนไหนยังงี้ต้องไปดูก่อนนะ ไว้ให้ลมพาไปดู เลือกโรงเรียนดีๆ หน่อย หรือจะให้ไปเรียนโรงเรียนที่เราสองคนเรียนก็ได้”

“เขาคงไม่อยู่ที่นี้ตลอดไปหรอกมั้งครับ” สร้อยพูดขึ้นบ้าง

พิมพ์พิชญานิ่งไปไม่ตอบ หล่อนไม่ได้หันไปมองว่าเขาทำหน้าอย่างไร จึงได้ยินเพียงเสียงของมินมีนาที่ต่อว่าพี่ชายเบาๆ เท่านั้น

หญิงสาวระบายยิ้มออกมาเมื่อภจรีหันมามอง ขณะที่สร้อยกลับไปสนใจนิตยสารในมืออีก ยังไม่ทันที่จะมีใครพูดอะไรเพราะบรรยากาศกลายเป็นความตึงเครียดครู่หนึ่ง ผู้เป็นแม่ก็ตรงดิ่งเข้าไปคว้านิตยสารเล่มนั้นออกแล้วยื่นเท้าสะเอวตรงหน้าชายหนุ่ม จ้องราวกับจะฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ

สร้อยเงยหน้ามองแม่ก่อนจะเอนตัวหนีไปข้างหลังพร้อมกับยกมือขึ้นมากุมหูทั้งสองข้าง จีวรโรงเล็กของแม่เขากำลังจะเปิดทำการแสดงอีกแล้ว!

มินมีนาคว้าตัวหลานสาวมาได้ก็อุ้มออกไปทางหลังบ้าน ขณะที่สร้อยอ้าปากเตรียมจะอุทธรณ์ความผิดของตัวเอง ถึงเขาจะไม่รู้สึกผิดก็เถอะ และก็ไม่คิดว่าตัวเองผิดด้วย เขาก็แค่ถามเท่านั้น แต่ถ้าแม่บอกว่าผิดนั้นก็หมายความว่าผิด

“ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะแม่!”

ภจรีเช่นเคยวกก่อนจะหยิกเข้าที่พุงของลูกชายจนฝ่ายนั้นดิ้น สร้อยลุกขึ้นก่อนจะวิ่งมาหลบข้างหลังพิมพ์พิชญา กลายเป็นว่าหล่อนเป็นคนที่ยืนอยู่ตรงกลาง โดยมีสร้อยกับภจรีอยู่คนละฝั่ง ชายหนุ่มหัวเราะออกมาพร้อมกับวิ่งหลบซ้ายหลบขวาเพราะแม่จับตัวเองไม่ได้

“หยุดนะลม!” ภาจรีเผยเดเสียงลั่น โยกไปทางซ้ายที่ทางขวาที่เหมือน
พระเอกกับนางเอกอินเดียกำลังจับกันอย่างรักอย่างนั้น

พอภาจรีเริ่มขยับเข้ามาใกล้ สรัชก็โอบเอวหล่อน ดึงหญิงสาวเข้ามา
บึงตัวเองเอาไว้ พิมพ์พิชญาสะดุ้งก่อนจะดึงมือเขาออก แต่ชายหนุ่มไม่ยอม
ปล่อย ดูเหมือนว่าสติของเขาจะอยู่กับการไล่จับกับภาจรีมากกว่าจะรู้สึกตัว
ว่ากำลังทำอะไรอยู่ เสียงหัวเราะต่ำๆ ดังอยู่ไม่ไกลจากหูของหญิงสาวนัก
ขณะที่หลังของหล่อนแต่ละอยู่ที่ท้องของเขา หญิงสาวพยายามจะดึงตัวเอง
ออกมาเมื่อเขากอดกระชับแน่นขึ้น

“เจ้าลม!” เสียงภาจรีดังขึ้นอีก คราวนี้สรัชยอมหยุด พอเขาหยุด
แม่เขาก็เข้าประชิดตัวก่อนจะตีแขนสุดแรงจนเสียงดังลั่น “สนุกมากมัย”

“สนุกดีครับ เราไม่ได้เล่นแบบนี้กันนานมากแล้วนะ” เขาวางก่อนจะ
คลายมือออกจากเอวของหล่อน

พิมพ์พิชญาเสียงออกจากบริเวณนั้น แต่ก่อนไปก็ไม่วายกระที่บที่เท้า
เขาหนึ่งที่จนฝ้ายนั้นร้องลั่น

“ทำอะไรของคุณเนี่ย!” เขาโวยวายขณะใช้สองมือกุมเท้าของตัวเอง
“สมน้ำหน้า” ภาจรีว่าก่อนจะหัวเราะเยาะ “กอดเขาเต็มไม้เต็มมือเชียวนะลม
ไหนบอกไม่รู้จัก ไหนบอกไม่ใช่ ไม่สมกับฉายาลมมฤตยูเลย”

สรัชหน้าตึง เข้มปากแน่น พร้อมกับถลึงตาใส่เมื่อหล่อนซ้ำ

“ผมลืมหัด คิดว่าตันไม้” เขาเถียงหน้าตาเฉย

“ตันไม้อะไร...” ภาจรีว่าเสียงสูง “นิ่มมัยตันไม้ของแก”

“นิ่ม...เอ๊ย ไม่ใช่ นิ่มม”

คราวนี้เป็นพิมพ์พิชญาที่หน้าร้อนฉ่ำ หญิงสาวหลบสายตาเมื่อภาจรี
มองมาอย่างลือๆ

“อย่าให้ฉันเห็นว่าแอบย่องไปบ้านนั้นนะ” ภาจรีคาดโทษ “เรื่องเก่ายังไม่จบ
อย่าเพิ่งไปสร้างเรื่องใหม่อีกล่ะ”

“แม่ก็รู้จักผมดี ไม่มีทางหรอก” เขาวางอย่างถือตัว ขณะที่พิมพ์พิชญา

มองด้วยสายตาเหยียด

“ยะ ขอให้จริงอย่างปากพูดเถอะ หลอกใครก็หลอกได้ แต่หลอกใจตัวเองไม่ได้หรอกนะพ่อคุณ ทุนหัวของแม่!” พูดจบภาจรีก็หันหลังเดินไปหลังบ้านข้าง

สรุขหันหน้าไปทางอื่น ขณะที่พิมพ์พิชญายังยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น แต่ไม่มีใครกล้าพูดอะไร ในห้องตกอยู่ในความเงียบ หากมีลมพัดเข้ามาก็คงจะได้ยินเสียงหวีดหวิว

“คุณนั่นแหละ อย่าย่องมาบ้านผมก็แล้วกัน”

พิมพ์พิชญาล้วงตาใส่ มองคนที่ทำหน้าที่เร่ร่อนด้วยความหมั่นไส้ “ฝันไปเถอะ!”